

II

(Įstatymo galios neturintys teisės aktai)

SPRENDIMAI

KOMISIJOS SPRENDIMAS

2011 m. gruodžio 20 d.

dėl valstybės pagalbos C 25/08 (ex NN 23/08) „France Télécom“ priskirtų valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma, kurią Prancūzijos Respublika įgyvendino remdama bendrovę „France Télécom“

(pranešta dokumentu Nr. C(2012) 9403)

(Tekstas autentiškas tik prancūzų kalba)

(Tekstas svarbus EEE)

(2012/540/ES)

EUROPOS KOMISIJA,

atsižvelgdama į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 108 straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą ⁽¹⁾,atsižvelgdama į Europos ekonominės erdvės susitarimą, ypač į jo 62 straipsnio 1 dalies a punktą ⁽²⁾,pakvietusi suinteresuotąsias šalis pateikti savo pastabas ⁽³⁾ pagal minėtas nuostatas ir atsižvelgdama į tas pastabas,

kadangi:

1. PROCEDŪRA

- (1) 2002 m. spalio 4 d. skunde, papildytame 2003 m. sausio 16 d., Komisijai buvo nurodyta, kad Prancūzijos Respublika įmonei „France Télécom“ suteikė pagalbą, dėl kurios sumažėjo dalis įmonės finansinių išlaidų, visų pirma su pensijų finansavimu susijusios išlaidos. 2004 m. kovo 17 d. raštu Prancūzijos Respublika pateikė Komisijai informaciją apie skundą, kurios ši buvo prašiusi;
- (2) 2004 m. balandžio 2 d. ir 2006 m. vasario 24 d. raštais skundo pateikėjai pateikė su skundu susijusią papildomą informaciją;
- (3) 2008 m. gegužės 20 d. raštu Komisija Prancūzijos Respublikai pranešė apie savo sprendimą pradėti proce-

dūrą dėl šios pagalbos, numatytą Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 108 straipsnio 2 dalyje;

- (4) Prancūzijos Respublika savo pastabas pateikė 2008 m. liepos 18 d.;
- (5) Komisijos sprendimas pradėti procedūrą buvo paskelbtas *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* ⁽⁴⁾. Komisija pakvietė suinteresuotąsias šalis pateikti savo pastabas dėl aptariamios pagalbos;
- (6) 2008 m. rugsėjo 22 d. Komisija gavo „France Télécom“ pastabas ir, pratešus terminą, 2008 m. spalio 1 bei 16 d. – atitinkamai skundo pateikėjų ir telekomunikacijų operatoriaus pastabas. Paskui Komisija jas perdavė Prancūzijos Respublikai ir suteikė galimybę pastabas pakomentuoti; Prancūzijos Respublikos pastabas ji gavo 2009 m. vasario 13 d. raštu;
- (7) 2009 m. vasario 16 d. „France Télécom“ pateikė pastabas, kuriose Komisijos dėmesys atkreipiamas į 2008 m. lapkričio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą ⁽⁵⁾, kuriuo, įmonės teigimu, jos argumentai patvirtinami. 2009 m. gegužės 14 d. 6 konstatuojamojoje dalyje minėtas telekomunikacijų operatorius pateikė papildomą informaciją, kuria papildytos vykdančios procedūrą pateiktos jo pastabos; telekomunikacijų operatorius rėmėsi 2009 m. vasario 11 d. Komisijos sprendimu ⁽⁶⁾, kuriuo, jo teigimu, jo pastabos patvirtinamos;

⁽¹⁾ Nuo 2009 m. gruodžio 1 d. EB sutarties 87 ir 88 straipsniai tapo Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo (SESV) 107 ir 108 straipsniais. Abi nuostatos iš esmės sutampa su ankstesnėmis nuostatomis. Nuorodos į SESV 107 ir 108 straipsnius šiame sprendime prireikus suprantamos kaip nuorodos į EB sutarties 87 ir 88 straipsnius.

⁽²⁾ OL L 1, 1994 1 3, p. 3.

⁽³⁾ OL C 213, 2008 8 21, p. 11.

⁽⁴⁾ Žr. 3 išnašą.

⁽⁵⁾ 2008 m. lapkričio 28 d. Sprendimas *Hotel Cipriani ir kt. prieš Komisiją*, sujungtos bylos T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, Rink. p. II-3269.

⁽⁶⁾ 2009 m. vasario 11 d. Komisijos sprendimas 2009/703/EB dėl valstybės pagalbos C 55/2007, suteiktos bendrovei BT Plc (OL L 242, 2009 9 15, p. 21).

- (8) „France Télécom“ prašymu 2009 m. gruodžio 17 d., 2010 m. rugsėjo 23 d. ir 2010 m. spalio 12 d. įvyko Komisijos ir „France Télécom“ atstovų susitikimai. 2010 m. spalio 18 d. „France Télécom“ pateikė papildomas pastabas;
- (9) Komisijos prašymu 2010 m. kovo 18 d. Prancūzijos Respublika pateikė patikslinimus bei tam tikrus atnaujintus jos pradinėse pastabose pateiktus duomenis ir kartu priminė šių pastabų turinį;
- (10) 2010 m. rugsėjo 22 d. Prancūzijos institucijos pateikė Komisijai naujas pastabas ir paprašė surengti susitikimą, kuris buvo surengtas 2010 m. spalio 22 d. 2010 m. spalio 28 d. raštu Komisija Prancūzijos institucijoms pateikė šiame susitikime patikslintus faktus ir papildomas „France Télécom“ pastabas; ji pakvietė Prancūzijos Respubliką pateikti savo pastabas. 2010 m. lapkričio 17 d. Komisija pateikė papildomą patikslintą informaciją, kurios prašė Prancūzijos institucijos siekdamas parengti savo 2010 m. lapkričio 10 d. pastabas;
- (11) 2010 m. gruodžio 9 d. raštu, papildytu 2011 m. birželio 24 d., Prancūzijos Respublika pateikė papildomas pastabas kartu su tam tikrais atnaujintais duomenimis, pateiktais jos pradinėse pastabose. 2011 m. birželio 28 d. ir liepos 4 d. įvyko susitikimai su Prancūzijos institucijų atstovais. 2011 m. spalio 7 d. buvo pateiktos naujos pastabas;

2. IŠSAMUS PAGALBOS APRAŠYMAS

- (12) vykdam šią procedūrą nagrinėjamos priemonės yra susijusios su 1996 m. padarytais įmonės „France Télécom“ patiriamų išlaidų, susijusių su pareigūnų statusą turinčių įmonės darbuotojų pensijų mokėjimu, sistemos pakeitimais. Ankstesnė sistema buvo nustatyta, kai 1990 m. įsteigta „France Télécom“ – nuo valstybės administracijos nepriklausoma įmonė. Iš tikrųjų į 1990 m. įstatymą buvo įtraukta ankstesnė su „France Télécom“ socialinio draudimo įmokomis susijusi praktika. Nauja sistema įdiegta 1996 m., kai, viena vertus, buvo įsteigta ir į biržos sąrašus įtraukta akcinė bendrovė „France Télécom“ ir suteikta galimybė įsigyti vis didesnę dalį įmonės kapitalo, kita vertus, rinkos, kuriose veikė įmonė, Prancūzijoje ir kitose Europos Sąjungos valstybėse narėse buvo visiškai atvertos konkurencijai. 1996 m. įdiegta sistema iš esmės vis dar galioja šiuo metu;

2.1. „France Télécom“ ir jos darbuotojų statuso teisinis pagrindas 1990–1996 m.

2.1.1. „France Télécom“ statusas ir jos darbuotojų padėtis 1990–1996 m.

- (13) pagal 1990 m. liepos 2 d. Įstatymą Nr. 90–568 (toliau – 1990 m. įstatymas) ⁽⁷⁾ „France Télécom“ įsteigta kaip juri-

dinio asmens statusą turinti viešoji įstaiga. Anksčiau ji buvo Pašto ir telekomunikacijų ministerijos generalinė valdyba. Šiuo įstatymu visa kilnojamojo ir nekilnojamojo valstybės turto, skirto šios generalinės valdybos paslaugoms teikti, nuosavybė automatiškai ir neatlygintinai buvo perduota įmonei „France Télécom“;

- (14) 1990 m. įstatymo 3 straipsnyje visų pirma nurodomi tokie „France Télécom“ uždaviniai: i) teikti visas viešąsias telekomunikacijų paslaugas vidaus ir tarptautinių ryšių srityje; ii) diegti, plėtoti ir eksploatuoti šioms paslaugoms teikti būtinus viešuosius tinklus ir užtikrinti jų sujungimą su užsienio tinklais; iii) teikti visas kitas telekomunikacijų paslaugas, įrenginius bei tinklus ir diegti kabelinius radijo arba televizijos transliacijų tinklus;
- (15) pagal 1990 m. įstatymo 29 straipsnį „France Télécom“ darbuotojams taikomi konkretūs tarnybos nuostatai, priimti taikant Pareigūnų teisių ir pareigų įstatymą ir įstatymą, kuriuo nustatomos su statusu susijusios valstybės tarnybos nuostatos. Pagal 1990 m. įstatymą sutartininkai galėjo būti samdomi taikant kolektyvinių sutarčių sistemą, kaip nustatyta valstybės ir įmonės sudarytoje planinėje sutartyje. Šioje sutartyje buvo numatyta 3 % viršutinė darbuotojų riba, taikoma tokio tipo įdarbinimui;
- (16) tęsiant ankstesnę biudžeto praktiką 1990 m. įstatymo 30 straipsnyje buvo nustatyta, kad Prancūzijos valstybės ir „France Télécom“ pareigos, susijusios su darbuotojų socialinių išmokų finansavimu, paskirstomos taip:

„Pašto ir telekomunikacijų ministerijos ir viešųjų įstaigų dirbantys bei į pensiją išėję darbuotojai, kuriems taikomi bendrieji valstybės pareigūnų tarnybos nuostatai, ir jų teisių turėtojai gauna sveikatos draudimo, motinystės ir neįgalumo išmokas natūra, mokamas per bendrąją pašto, telegrafo ir telefonų savidraudos draugiją sąlygomis, nurodytomis Socialinės apsaugos kodekso III knygoje ir VII knygos I antraštinės dalies II skyriuje. Tačiau pagal L. 712–9 straipsnį valstybei tenkančią įmokos dalį viešųjų įstaigų pareigūnams moka viešosios įstaigos.

Taikant Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksą įmonių „La Poste“ ir „France Télécom“ pareigūnams skiriamas pensijas apskaičiuoja ir moka valstybė. Kaip kompensaciją viešosios įstaigos į valstybės išdą privalo sumokėti:

- a) iš darbuotojo darbo užmokesčio atskaitomą sumą, kurios dydis nustatytas Civilių ir karių senatvės pensijų kodekso L. 61 straipsnyje;

⁽⁷⁾ 1990 m. liepos 2 d. Įstatymas Nr. 90–568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo, 1990 m. liepos 8 d. Prancūzijos Respublikos oficialusis leidinys (PROL) Nr. 157, p. 8069.

b) papildomą įmoką, leidžiančią visiškai padengti išlaidas, susijusias su skirtomis ir skirtingomis pensijomis į pensiją išėjusiems jų darbuotojams.

Visas išlaidas, patiriamas „La Poste“ ir „France Télécom“ darbuotojams taikant Socialinės apsaugos kodekso L. 134-1 straipsnio nuostatas, dengia viešosios įstaigos.

Prireikus Valstybės tarybos dekretu nustatomos šių nuostatų taikymo sąlygos.“;

(17) 1991–1996 m. taikant 1990 m. įstatymo 30 straipsnį darbdavio įmoka (t. y. pradinės redakcijos 1990 m. įstatymo 30 straipsnio b punkte nurodyta papildoma įmoka), kurią „France Télécom“ turėjo mokėti samdydama pareigūnus, buvo nustatyta atsižvelgiant į bendros

Prancūzijos valstybės sumokėtų pensijų sumos ir nuo dirbančių pareigūnų darbo užmokesčių mokamos dalies skirtumą. „France Télécom“ taip pat dalyvavo taikant vadinamąsias kompensacijos ir kompensacijos permokos sistemas, pagal kurias numatoma pervesti lėšų siekiant užtikrinti kitų viešųjų įstaigų pareigūnų pensijų sistemų pusiausvyrą. Darbo užmokesčio dalis, skirta pareigūnų pensijų išipareigojimams finansuoti, buvo nustatyta taikant Civilių ir karių senatvės pensijų kodekso L 61 straipsnį, iš darbuotojo darbo užmokesčio atskaitant 7,85 % bendrojo rodiklinio darbo užmokesčio;

(18) 1991–1996 m. „France Télécom“ mokėjimai nuo 920 mln. EUR padidėjo iki 1 151 mln. EUR ir buvo tokie:

1 lentelė

1991–1996 m. „France Télécom“ darbuotojų ir „France Télécom“, kaip darbdavio, atlikti su pensijomis susiję mokėjimai ⁽⁸⁾

	Mln. EUR					
	1991	1992	1993	1994	1995	1996
A. Bendra išmokėtų pensijų suma	939	983	1 070	1 079	1 173	1 214
a 1. Darbuotojų įmokos	195	201	217	213	229	238
a 2. Darbdavio įmoka	743	782	853	866	944	976
B. Kompensacija ir kompensacijos permoka	176	188	277	136	201	175
Visos išlaidos (A + B)	1 115	1 171	1 348	1 215	1 375	1 389
Visa „France Télécom“ dalis (a2 + B)	920	970	1 131	1 002	1 146	1 151

(19) „France Télécom“ su pensijomis susijusias išlaidas apskaitoje nurodydavo remdamasi įmokėtomis įmokomis. Dėl neabejotino šių išlaidų didėjimo, atsižvelgiant į numatomus buvusiems pareigūnams mokėtinų senatvės pensijų pokyčius, „France Télécom“ į savo apskaitą taip pat įtraukdavo metinį atidėjinį, skirtą numatomiems ateityje didėsiantiems mokėjimams padengti 30 metų laikotarpiu. Bendra sudaryto atidėjinio suma iki 1996 m. buvo 23,4 mlrd. FRF (3,6 mlrd. EUR). Prancūzijos institucijų teigimu, kadangi Prancūzijos valstybė pati yra draudikė, šių pensijų atidėjinių ji nesudarydavo ⁽⁹⁾;

2.1.2. „France Télécom“ statuso pakeitimai ir jos pareigūnų padėtis nuo 1996 m.

Bendrovės „France Télécom“ statusai

(20) 1996 m. liepos 26 d. Įstatymu Nr. 96–660 ⁽¹⁰⁾ (toliau – 1996 m. įstatymas) buvo iš dalies pakeistos tam tikros 1990 m. įstatymo nuostatos. Šiuo 1996 m. gruodžio

31 d. įsigaliojusiu įstatymu, viena vertus, įmonei „France Télécom“ suteiktas nacionalinės įmonės, kuriai taikomos akcinėms bendrovėms taikytinos teisės aktų nuostatos, jeigu jos neprieštarauja įstatymui, statusas, kita vertus, pagal viešąją teisę reglamentuojamo juridinio asmens „France Télécom“ pagrindinis turtas ir pagrindinės teisės bei pareigos neatlygintinai perduoti nacionalinei įmonei „France Télécom“;

(21) nutarimu buvo nustatyta, kad įmonės „France Télécom SA“ („France Télécom“) kapitalas sudarytas iš 1995 m. gruodžio 31 d. balanse nurodyto nuosavo kapitalo ir yra 25 mlrd. FRF (3,8 mlrd. EUR). 1997 m. spalio mėn. „France Télécom“ akcijomis buvo leista prekiauti pagrindinėje Paryžiaus biržos rinkoje ir Niujorko vertybinių popierių biržoje (angl. *New York Stock Exchange* (NYSE)). Pagal 1998 m. metinę ataskaitą 63,6 % „France Télécom“ kapitalo priklausė valstybei, 31,2 % – privatiems investuotojams, 3,2 % – „France Télécom“ darbuotojams ir 2 % – bendrovei „Deutsche Telekom“. Nuo 2004 m. rugsėjo 7 d., perleidus 10,85 % kapitalo, Prancūzijos valstybei didžioji akcinio kapitalo dalis nebeprisiklausė. Vėliau jai priklausanti dalis toliau mažėjo ir 2008 m. gruodžio 31 d. sudarė 26,65 % kapitalo. Tačiau, kadangi nėra kitų didelių akcininkų blokų, Prancūzijos valstybė, turėdama 26,65 % balsavimo teisių, skiria generalinį direktorių,

⁽⁸⁾ Skaičiai suapvalinti.

⁽⁹⁾ 1996 m. „France Télécom“ metinė ataskaita (p. 35, 60 ir 64) ir 2004 m. kovo 17 d. Prancūzijos institucijų atsakymo 4 punkto 1 dalies a papunktis.

⁽¹⁰⁾ 1996 m. liepos 26 d. Įstatymas Nr. 96–660 dėl nacionalinės įmonės „France Télécom“, 1996 m. liepos 27 d. PROL Nr. 174, p. 11398.

tebėra pagrindinė „France Télécom“ akcininkė ir praktiškai gali nulemti akcininkų balsavimo baigtį, kai balsuojama klausimais, kuriems reikalinga paprasta balsų dauguma ⁽¹¹⁾;

Bendrovės „France Télécom“ darbuotojų statusai ir priėmimas į darbą

(22) pakeitus „France Télécom“ statusą, kaip nurodyta 1996 m. įstatyme, taip pat buvo numatytos įvairios su jos darbuotojais susijusios nuostatos. Pagal šį įstatymą „France Télécom“ pareigūnai priskirti nacionalinei įmonei „France Télécom“, kuri juos valdo. Pareigūnų statusą turintys darbuotojai išlaikė šį statusą ir su juo susijusias garantijas. Įmonei „France Télécom“ priskirtų pareigūnų darbo sąlygos yra tokios pat kaip valstybės pareigūnų: jiems teikiama darbo garantija ir iš darbo jie gali būti atleisti tik dėl svarbios priežasties įstatymu nustatytais atvejais. 1996 m. įstatymu įmonei „France Télécom“ leista iki 2002 m. sausio 1 d. priimti į darbą naujus pareigūnus ir kartu pagal kolektyvinių sutarčių sistemą samdyti naujus sutartininkus;

(23) 1996 m. gruodžio 31 d. įmonėje „France Télécom“ dirbo 165 200 darbuotojų, iš kurių 94,1 % – pareigūnų. Iš tikrųjų „France Télécom“, nelaukdama 1996 m. įstatymu nustatytos galutinės datos – 2002 m. sausio 1 d., pareigūnų į darbą nebepriėmė nuo 1997 m. Todėl per dešimt metų pareigūnų skaičius sumažėjo 47 % – nuo 133 434 1997 m. iki 69 892 2007 m. Pareigūnų sumažėjo daug labiau negu iš viso „France Télécom“ darbuotojų (–25 %), kurių 2007 m. gruodžio 31 d. buvo 124 166;

Bendrovės „France Télécom“ pensijoms skirtos darbdavio įmokos

(24) 1996 m. įstatymo 6 straipsniu taip pat buvo iš dalies pakeistas 1990 m. įstatymo 30 straipsnis: į pirminį tekstą įterptos dvi c ir d pastraipos. Įstatymu „France Télécom“ įpareigota kaip kompensaciją už tai, kad valstybė apskaičiuoja ir moka „France Télécom“ pareigūnams skiriamas pensijas, į valstybės išdą mokėti:

„c) <...> darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų ir kuri turi būti mokama nuo 1997 m. sausio 1 d. proporcingai sumoms, mokamoms kaip darbo užmokestis, iš kurio atskaitoma pensijos įmoka. Įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų, norma apskaičiuojama suvienodinant „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius atsižvelgiant į bendrą riziką, kylantią pagal bendrąją teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams.

Įmokos norma gali būti pakeista, jeigu pakeičiamos minėtos įmokos ir mokesčiai. Darbdavio įmokos nustatymo ir mokėjimo valstybei taisyklės nustatomos dekretu Valstybės taryboje;

d) <...> išimtinę nustatyto dydžio įmoką, kurios suma ir mokėjimo taisyklės bus nustatytos finansų įstatymu iki 1996 m. gruodžio 31 d.“;

(25) 1996 m. įstatymu taip pat nustatyta, kad bendrovei „France Télécom“ netaikomas 1990 m. įstatymu numatyto bendrų ir konkrečių senatvės pensijų kompensavimo mechanizmas, dėl kurio „France Télécom“ kartu su darbdavio įmoka mokėjo 1 lentelėje nurodytas papildomas kompensacijas ir kompensacijų permokas. 1991–1996 m. šiuo pagrindu sumokėtos sumos sudarė 18 % pareigūnams išmokėtų pensijų;

(26) 1990 m. įstatymo 30 straipsnio b punkte numatyta papildoma įmoka buvo pakeista 1996 m. įstatymu nustatyta darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų. 1996 m. įstatymu nustatyta įmoka pagrįsta vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma, grindžiama privalomų socialinių įmokų ir mokesčių dydžio suvienodinimu, atsižvelgiant į vienodą grynąjį darbo užmokestį. Suvienodinimo metodas grindžiamas konkurento, samdančio darbuotojus, kuriems taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių įmokų, įskaitant pensijas, ir mokamas grynasis darbo užmokestis, lygus „France Télécom“ pareigūnų darbo užmokesčiui, kai įdarbinimo sistema yra tokia pati, sąnaudų sumos atkūrimu;

(27) į metodą neįtraukiamos įmokos, kurias konkurentai moka drausdami darbuotojams ir pareigūnams nebendrą riziką, visų pirma nedarbą ir darbuotojų reikalavimus, pateikiamus įmonės bankroto administravimo arba likvidavimo atveju (toliau – darbo užmokesčių garantijų draudimas). Balsuojant dėl 1996 m. įstatymo šis „France Télécom“ ir jos konkurentų skirtumas teisės aktų leidėjo neliko nepastebėtas; teisės aktų leidėjas pažymėjo, kad „pagal 6 straipsnio nuostatas įmonė „France Télécom“ gali nemokėti asociacijai UNEDIC skirtų įmokų, kurias jos galimi konkurentai moka“ ⁽¹²⁾;

(28) kiekvienais metais perskaiciuojama „France Télécom“ darbdavio įmoka yra išreikšta dirbančių pareigūnų bendrųjų rodiklių darbo užmokesčių procentu. Remiantis Prancūzijos Respublikos pastabomis

⁽¹¹⁾ 2008 m. „France Télécom“ aiškinamasis dokumentas, pateiktas Vertybinių popierių ir rinkų institucijai, p. 18.

⁽¹²⁾ Senato ataskaita Nr. 406 apie įstatymo dėl nacionalinės įmonės „France Télécom“ projektą, kurią Ekonomikos reikalų ir planavimo komiteto vardu pateikė Gérard Larcher, p. 17.

1997–2010 m. vidutinė šios darbdavio įmokos norma buvo [...] (*) %; darbdavio įmokos norma nurodoma 2 lentelėje:

2 lentelė

1997–2010 m. „France Télécom“ mokėta darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių įsipareigojimų

Metai	Įmokos norma	Mln. EUR
1997	36,20 %	1 088,9
1998	35,40 %	1 069,6
1999	36,70 %	1 108,5
2000	36,40 %	1 085,0
2001	37,00 %	1 088,6
2002	37,70 %	1 100,1
2003	37,60 %	1 085,0
2004	[...] %	1 048,6
2005	[...] %	984,6
2006	[...] %	957,6
2007	[...] %	917,6
2008	[...] %	859,2
2009	[...] %	805,4
2010	[...] %	744,5

- (29) nuo 1997 m. nutraukus pareigūnų įdarbinimą, buvo nustatyta „France Télécom“ dirbančių pareigūnų skaičiaus viršutinė riba. Nors 1991–2010 m. vis daugiau pareigūnų išeidavo į pensiją, iš lentelės matyti, kad 2010 m. „France Télécom“ sumokėta 744 mln. EUR darbdavio įmoka buvo 407 mln. EUR mažesnė negu pensijų išlaidos, kurias įmonė Prancūzijos valstybei padengė prieš 1996 m. įsigalint reformai, ir prilygo tik darbdavio įmokai, kurią „France Télécom“ sumokėjo prieš 20 metų – 1991 m. (atitinkamai 1 151 mln. EUR ir 743 mln. EUR; žr. 1 lentelę);
- (30) taigi dėl 1996 m. įstatymu įvestos reformos „France Télécom“ įmokos sumos absoliučioji vertė sumažėjo ir nebėra susijusi su į pensiją išėjusių pareigūnų skaičiumi. 1996 m. įstatymu išlaidos valstybei buvo perduotos tuo metu, kai Senato prognozėse pensijų išlaidos nuo 2005 m. labai

padidintos: iki 13 mlrd. FRF (1,98 mlrd. EUR) 2007 m., 21,5 mlrd. FRF (3,3 mlrd. EUR) 2017 m. ir 34 mlrd. FRF (6,1 mlrd. EUR) 2027 m. ⁽¹³⁾;

- (31) taigi iš Nacionalinėje Asamblėjoje ir Senate vykusių diskusijų dėl įstatymo projekto matyti, kad į valstybės biudžetą yra perkeliama 250 mlrd. FRF pensijų išlaidų suma, kuri nepadengiama 100 mlrd. FRF metinių įmokų ir 40 mlrd. FRF išimtinės įmokos suma, net prie šios sumos pridėjus pajamas, gautas pardavus dalį įmonės akcijų. Iš šių diskusijų matyti, kad didžiausia numatoma išimtinės įmokos suma, skirta valstybei tenkančiai naujai didelei naštai sumažinti, yra 40 mlrd. FRF. Ši suma buvo nustatyta pasitarus su bankininkais, siekiant suderinti ją su 150 % nuosavo kapitalo skolos santykiu ir užtikrinti, kad ji atitiktų pensijų atidėjinius, kuriuos įmonė dėl išmokėtų pensijų ir nuo šiol renkamos įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių įsipareigojimų, skirtumo sudarė dešimčiai metų (tik dešimčiai metų), valstybei patiriant papildomų išlaidų ⁽¹⁴⁾;
- (32) valstybei mokamos kompensacijos tikslas primintas ne tik teisės aktų leidėjo priimto įstatymo 30 straipsnyje bei diskusijose dėl 1996 m. įstatymo projekto, bet ir 1997 m. „France Télécom“ metinėje ataskaitoje, kurioje nurodoma, kad „Prancūzijos valstybei yra mokama 37,5 mlrd. frankų išimtinė įmoka, susijusi su būsimois buvusių pareigūnų pensijomis“ ⁽¹⁵⁾. „France Télécom“ sudaryti atidėjiniai leido įmonei sumažinti teiktiną grynąjį finansavimą, nes per vienus metus ji turėjo apmokėti tik papildomas reformos išlaidas, valstybės patirtas per dešimt metų;
- (33) todėl akivaizdu, kad nustatant išimtinės įmokos (arba kompensacijos) sumą buvo atsižvelgta į 1996 m. sukauptą 23,4 mlrd. FRF (3,6 mlrd. EUR) atidėjinį, skirtą dėl 1990 m. įstatymo ateiityje padidėsiams įmokoms kompensuoti, kurį „France Télécom“ kasmet sudarydavo. Šios įmokos dalimi, nesusijusia su sudarytais atidėjinais, tokios papildomos išlaidos buvo dengiamos dešimt metų. Įmokos suma buvo nustatyta atsižvelgiant į sumą, kurią įmonė jau buvo įtraukusi į atidėjinį, kaip aiškiai matyti iš tuo metu vykusių diskusijų;
- (34) iš tikrųjų kadangi 1996 m. įstatymu nustatyta metine darbdavio įmoka atleidžiama nuo mokesčių įsipareigojimų, „France Télécom“ nuo tada privalo tik mokėti šią įmoką ir neturi kitų įsipareigojimų kompensuoti nei galimą būsimą pareigūnų pensijų sistemos, nei kitų viešosios tarnybos sistemų deficitą. Todėl neapmokestintas atidėjinys dėl 1996 m. įstatymo tapo netikslingu.

⁽¹³⁾ Minėta Senato ataskaita Nr. 406, kurią pateikė Gérard Larcher, p. 15.

⁽¹⁴⁾ 1996 m. birželio 26 d. Nacionalinės Asamblėjos diskusijų protokolas, p. 4–6 ir 20. 1996 m. birželio 10 d. Senato posėdžio protokolas, p. 6.

⁽¹⁵⁾ 1996 m. „France Télécom“ metinė ataskaita, p. 56.

(*) Skaiciai arba tekstas laužtiniuose skliaustuose [...] yra konfidencialūs arba jiems taikoma verslo paslaptis.

17,5 mlrd. FRF (2,7 mlrd. EUR) atidėjiny buvo įtrauktas į 1996 m. gruodžio 31 d. „France Télécom“ pelno ir nuostolio ataskaitos grynąjį pelną⁽¹⁶⁾;

(35) be to, 1997 m. finansų įstatyme buvo nustatyta 37,5 mlrd. FRF (5,71 mlrd. EUR) išimtinės nustatyto dydžio įmokos, kuri 1996 m. įstatymu numatyta kaip kompensacija už valstybės apskaičiuojamas ir mokamas pensijas „France Télécom“ pareigūnams, suma. Ji finansuota padidėjusiomis trumpalaikėmis ir ilgalaikėmis įmonės skolomis⁽¹⁷⁾ ir sumokėta per kelis kartus 1997 m. sausio–spalio mėn. Su šia išimtinė įmoka susijusios pajamos Prancūzijos valdžios sektoriaus deficitą 1997 m. leido sumažinti iki 41,8 mlrd. EUR. Be šių pajamų deficitas tais metais būtų sudaręs 3,7 % BVP;

(36) su šia įmoka susijusios pajamos buvo skirtos 1997 m. finansų įstatymu įsteigtai Viešajai „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigai. Išimtinė įmoka ir galimos iš jos gautos finansinės pajamos yra vienintelės įstaigos pajamos. Jos išlaidos – tai kasmet į valstybės biudžetą pervedamos lėšos, kurios nuo 2006 m. kaip pajamos pervedamos į specialios paskirties pensijų sąskaitą, skirtą valstybės karių ir civilių pensijoms. Buvo nustatyta, kad 1997 m. šios pervedamos lėšos yra 1 mlrd. FRF (152,4 mln. EUR); paskui kiekvienais metais jos didinamos 10 %, nebent finansų įstatyme pateikiama kitokia konkreti nuostata. Viešosios įstaigos veikla nutraukiama pervedus visas jos pajamas valstybei⁽¹⁸⁾;

(37) taikant 1997 m. finansų įstatymo, kuriuo nustatomi metiniai mokėjimai, nuostatas 1999 m. buvo įvertinta, kad viešosios įstaigos veiklos trukmė yra septyniolika metų, nekompensuojant jos išteklių⁽¹⁹⁾. Tačiau kadangi metiniai mokėjimai buvo didesni, negu numatyta 1997 m. finansų įstatyme, ši trukmė sutrumpinta. Kaip

nurodyta 3 lentelėje, sukaupia įstaigos metinių mokėjimų suma 2010 m. jau siekė 5,47 mlrd. EUR. Nutraukti įstaigos veiklą pervedus visas turimas jos lėšas buvo numatyta 2011 m. gruodžio 31 d.⁽²⁰⁾ Taigi 2011 m. finansų įstatyme numatyta į specialios paskirties pensijų sąskaitą šiais metais pervesti 243 mln. EUR, ir pervedus lėšas turėtų būti patvirtintos įstaigos pajamos⁽²¹⁾;

(38) bet kokiu atveju 37,5 mlrd. FRF išimtinės įmokos, kuri 1997 m. skirta Viešajai „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigai, suma atitinka mažesnę negu 40 mlrd. FRF įmokos sumą, nurodytą diskutuojant dėl 1996 m. įstatymo projekto. Nors šios įmokos suma 1997 m. į valstybės biudžetą sumokėta ir kasmet į ją mokama civilių ir karių pensijoms apmokėti, ji buvo nustatyta siekiant kompensuoti papildomas valstybės išlaidas, patiriamas taikant 1996 m. įstatymą;

(39) finansuojant pareigūnų pensijų išpareigojimus darbuotojų mokama dalis, kuri 1991 m. įsteigus viešąją įstaigą „France Télécom“ nustatyta taikant Civilių ir karių senatvės pensijų kodekso L 61 straipsnį, 1996 m. įstatymu nebuvo pakeista. Be to, 1990 ir 1996 m. įstatymais nepakeista pagal privatinę teisę reglamentuojamų „France Télécom“ darbuotojų pensijų sistema, numatyta bendrosios teisės nuostatose dėl socialinio pensijų draudimo ir papildyta sistema AGIRC, taikoma vadovaujamas pareigas einantiems asmenims, bei sistema ARRCO, taikoma nevadovaujamas pareigas einantiems asmenims. Pagal šią darbuotojų pensijų sistemą įmonei „France Télécom“ ir pagal privatinę teisę reglamentuojamiems jos darbuotojams tenka tokie pat išpareigojimai (visų pirma susiję su darbdavio mokamomis įmokomis, kuriomis atleidžiama nuo mokestinių išpareigojimų) kaip ir konkuruojančioms įmonėms;

⁽¹⁶⁾ 1996 m. „France Télécom“ metinė ataskaita, p. 35, 60 ir 64.

⁽¹⁷⁾ 1996 m. „France Télécom“ metinė ataskaita, p. 70–73. Ataskaitos 15 pastaboje nurodoma, kad trumpalaikės ir ilgalaikės skolos didėja: jos atitinkamai padidėjo nuo 6,2 mlrd. FRF iki 30,8 mlrd. FRF ir nuo 66,9 mlrd. FRF iki 74,2 mlrd. FRF; 1996 finansiniais metais iš viso jos padidėjo 31,8 mlrd. FRF. Auditoriai nurodo, kad 1996 m. bendrovės skolos padidėjo dėl valstybei mokėtinos 37,5 mlrd. FRF išimtinės įmokos finansavimo (beveik trys ketvirtadaliai padidėjusios skolos susiję su tuo, kad padaugėjo trumpalaikių išdo ir komercinių vekselių). 1996 m. gruodžio 31 d. „France Télécom“ skola buvo taikomos vidutinės 4,33 % trumpalaikės palūkanos ir 6,57 % trumpalaikės bei ilgalaikės palūkanos.

⁽¹⁸⁾ 1997 m. finansų įstatymo Nr. 96–1181 46 straipsnis, 1996 m. gruodžio 31 d. PROL Nr. 304, p. 19490.

⁽¹⁹⁾ Philippe'o Auberger Nacionalinei Asamblėjai pateikta 1997 m. finansų įstatymo projekto ataskaita Nr. 3030, p. 453.

⁽²⁰⁾ 2006 m. įstaigos metiniai mokėjimai buvo padidinti 1 mlrd. EUR, siekiant patenkinti su specialios paskirties pensijų sąskaita susijusių apyvartinių lėšų poreikius. Nuo 2006 m. buvo padaryta ir kitų išimčių, susijusių su 10 % metinių mokėjimų viršutinės ribos taikymu, nes reikėjo finansuoti specialios paskirties sąskaitą mokant didesnius metinius mokėjimus; žr. Gilles'io Carrez Nacionalinei Asamblėjai pateiktos 2008 m. finansų įstatymo projekto ataskaitos Nr. 112737 priedą „Socialinės ir pensijų sistemos. Pensijos“ (Nr. 1198) (II skyriaus II poskirsnio B dalies 3 punktą). Taip pat žr. 2007 m. balandžio mėn. Finansų generalinės inspekcijos ataskaitos M2007–005–02 „Daugiametis viešųjų finansų valdymas“ VI priedą, p. 9.

⁽²¹⁾ 2010 m. gruodžio 29 d. 2011 m. finansų įstatymo Nr. 2010–1657 Teisės aktų suvestinių III priedo „Specialios paskirties sąskaitos“ skirsnio „Pensijos“ 60 eilutė (2010 m. gruodžio 30 d. PROL NR. 0302, p. 23033). 2008 m. teisės aktų leidėjas 37 priede „Socialinės ir pensijų sistemos. Pensijos“ (Nr. 1198) numatė, kad sumokėjus 252 mln. EUR patvirtinamos 2011 m. gruodžio 31 d. viešosios įstaigos lėšos remiantis 2010 m. skirtu 626 mln. EUR metiniu mokėjimu, nors iš tikrųjų buvo sumokėta 635,8 mln. EUR. Atrodo, kad šiuo 10 mln. EUR skirtumu paaiškinamas 2011 m. finansų įstatyme numatytas 243 mln. EUR mokėjimas.

Prancūzijos valstybės išlaidų, patirtų dėl 1996 m. įstatymu įvestos reformos, įverčiai

(40) vykdamas 1996 m. įstatymu įvestą reformą aktuarų biuras, pasirinktas Prancūzijos valstybės konsultantu, įvertino, kad tikėtina diskontuota pensijų, kurias valstybė apskaičiuoja ir moka dirbantiems ir į pensiją išėjusiems „France Télécom“ pareigūnams, vertė 1997 m. sausio 1 d. bus 242 mlrd. FRF (36,9 mlrd. EUR⁽²²⁾)⁽²³⁾. Šis skaičius artimas suapvalintai 250 mlrd. FRF sumai, nurodytai Senate. Remiantis tokiomis pat aktuarų prielaidomis įvertinta, kad darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų ir kurią „France Télécom“ moka kaip kompensaciją, bus 15,2 mlrd. EUR; prie šios sumos reikia pridėti 5,7 mlrd. EUR kompensaciją arba išimtinę įmoką, kuri visa sumokėta 1997 m. spalio mėn. Būsimų darbuotojų įmokų vertę išgaliojus reformai Prancūzijos institucijos įvertino [...] mlrd. EUR. Taigi 1996 m. nustatyta „France Télécom“ Prancūzijos valstybei perduotų grynyjų išlaidų vertė – [...] mlrd. EUR;

(41) diskutuojant dėl 1996 m. įstatymo projekto nurodytu dešimties metų laikotarpiu (1997–2006 m.) sukaupta mokėtinų išmokų, kurias įvertino Prancūzijos valstybės konsultantu pasirinktas aktuarų biuras, suma buvo [...] mlrd. EUR. Šiuo laikotarpiu visa faktiškai sumokėtų išmokų suma buvo beveik tokia pati ([...] mlrd. EUR), taigi skirtumas, palyginti su prognoze, yra mažesnis negu 0,83 %⁽²⁴⁾. Tuo *a posteriori* patvirtinamas prognozių, nurodytų diskutuojant dėl įstatymo, teisingumas;

(42) remiantis šiais skaičiais galima konstatuoti, kad sumos ir jų pagrindimas, apsvarstyti Nacionalinėje Asamblėjoje ir Senate siekiant nustatyti „France Télécom“ kompensacijos arba išimtinės įmokos sumą, atitinka dydžius, kurie dešimties metų laikotarpiu, nurodytu diskutuojant dėl įstatymo projekto, buvo patikrinti *ex post*. Iš tikrųjų 6 mlrd. EUR (40 mlrd. FRF) didžiausia nurodyta išimtinės įmokos suma atitinka atidėjinius, kuriuos įmonė sudarė

⁽²²⁾ 36,9 mlrd. EUR (242 mlrd. FRF) suma atitinka tikėtiną būsimų įsipareigojimų vertę 1997 m. sausio 1 d. Taigi ji skiriasi nuo 35,7 mlrd. EUR (234 mlrd. FRF) sumos, nurodytos sprendimo pradėti tyrimo procedūrą 24 punkte ir atitinkančios tikėtiną būsimų įsipareigojimų vertę 1996 m. sausio 1 d. – prieš įsigalint 1996 m. įstatymui, ir yra už šią sumą tinkamesnė vertinant aptariamą priemonę.

⁽²³⁾ Toks įvertis, apimantis visą laikotarpį iki Prancūzijos valstybės finansinių įsipareigojimų į pensiją išėjusiems pareigūnams ir jų teisių turėtojams įgyvendinimo, iš tikrųjų grindžiamas daugeliu prielaidų, visų pirma susijusių su vedybų skaičiumi, gimstamumu ir atitinkamų gyventojų gimimo bei mirties datomis, jis taip pat priklauso nuo nustatytos diskonto normos, kuri šiuo atveju yra 7 %. Prancūzijos Vyriausybės įgaliotas aktuaras JWA pareiškė nuomonę, kad ši norma atrodo per didelė, nes atskaičius apie 2 % infliacijos vertės grynoji diskonto vertė lieka 5 % ir „šią vertę reikia lyginti, pavyzdžiui, su didžiausia 3,5 % verte, kurią pagal Prancūzijos įstatymą leidžiama taikyti diskontuojant iki gyvos galvos mokamų pensijų srautus“. Žr. JWA ataskaitą, pridėtą prie 2004 m. kovo 17 d. Prancūzijos institucijų rašto kaip 2 priedas, p. 6 ir 13–15.

⁽²⁴⁾ 2010 m. gruodžio 9 d. Prancūzijos Respublikos pastabos ir 2010 m. spalio 18 d. „France Télécom“ pastabos (JWA ataskaita).

iki 1996 m. siekdama padengti tuo metu numatytas 3,6 mlrd. EUR (23,4 mlrd. FRF) būsimų pensijų išlaidas ir 1997–2006 m. surinktų darbdavio bei darbuotojų įmokų ir mokėtinų išmokų, 1996 m. nustatytų tokiam pat dešimties metų laikotarpiui, skirtumą (2,4 mlrd. EUR), kurį turi kompensuoti valstybė;

(43) kita vertus, iš Prancūzijos Respublikos pateiktos ir į 3 lentelę įtrauktos informacijos matyti, kad 1997–2010 m. susikaupusios „France Télécom“ pareigūnų pensijų išlaidos, kurias dėl 1996 m. reformos turi finansuoti Prancūzijos valstybė, buvo [...] mlrd. EUR. Valstybės finansuotinos išlaidos apibūdinamos kaip „France Télécom“ bei jos dirbančių pareigūnų metinių įmokų ir į pensiją išėjusiems pareigūnams kasmet mokamų pensijų išmokų likutis, iš kurio atskaitomi Viešosios „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigos metiniai mokėjimai. 1997–2010 m. išlaidos buvo įvertintos taip:

3 lentelė

Dėl 1996 m. reformos Prancūzijos valstybės patirtos išlaidos (1997–2010 m.)

Mln. EUR

	Įmokos (darbdavio ir darbuotojų)	Viešosios „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigos metiniai mokėjimai	Sumokėtos išmokos	Valstybės išlaidos
1997	[...]	152,4	[...]	[...]
1998	[...]	167,7	[...]	[...]
1999	[...]	184,5	[...]	[...]
2000	[...]	202,9	[...]	[...]
2001	[...]	223,2	[...]	[...]
2002	[...]	245,5	[...]	[...]
2003	[...]	270,0	[...]	[...]
2004	[...]	297,1	[...]	[...]
2005	[...]	326,9	[...]	[...]
2006	[...]	1 359,5	[...]	[...]
2007	[...]	395,4	[...]	[...]

Mln. EUR

	Įmokos (darbdavio ir darbuotojų)	Viešosios „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigos metiniai mokėjimai	Sumokėtos įmokos	Valstybės išlaidos
2008	[...]	435,0	[...]	[...]
2009	[...]	578,0	[...]	[...]
2010	[...]	635,8	[...]	[...]
Iš viso	[...]	5 473,9	[...]	[...]

(44) 1997 m. išmokėtos Viešosios „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaigos metinių mokėjimų sumos dėl 1997 m. finansų įstatymo nuostatų, kuriomis jos reglamentuojamos, neatitiko nei įvertintų išmokų ar į pensiją išėjusiems „France Télécom“ darbuotojams faktiškai išmokėtų išmokų sumų, nei valstybės finansuotinių likusių išlaidų sumų ir nebuvo nustatytos atsižvelgiant į šias sumas. Išnagrinėjus faktiškai išmokėtas sumas šis neatitikimas patvirtintas. Nors 1997 m. „France Télécom“ sumokėjo išimtinę įmoką, iš 3 lentelės matyti, kad į pensiją išėjusiems „France Télécom“ pareigūnams išmokėtų išmokų sumos metinius išteklius viršijo nuo 2004 m. (išskyrus 2006 m.);

(45) taigi „France Télécom“ metinės įmokos ir išimtinę įmoką administruojančios įstaigos metiniai mokėjimai specialios paskirties pensijų sąskaitoje atskirai ir *ex ante* nepriskiriami į pensiją išėjusiems „France Télécom“ darbuotojams mokamoms išmokoms. Iš tikrųjų jeigu nuo 1997 m. išimtinė įmoka būtų buvusi skiriama tik aptariamoms išmokoms finansuoti, o ne būtų buvusi taikoma 1997 m. finansų įstatyme numatyta sistema, pagal kurią mokama kasmet 10 % didinama suma, viešosios įstaigos veikla būtų nutraukta 2008 m. pabaigoje, o ne 2011 m. pabaigoje, kaip numatyta, atsižvelgiant į 3 lentelėje nurodytą metinėmis įmokomis nepadengtą sumą. Bet koku atveju išimtinės įmokos suma abiem atvejais būtų išnaudota 2011 m. gruodžio 31 d.;

2.2. Laipsniškas, paskui visiškai telekomunikacijų rinkų atvėrimas

(46) „France Télécom“ pareigūnų pensijų finansavimo reforma įvykdyta tuo metu, kai paslaugų rinkos, kuriose veikė „France Télécom“, buvo visiškai atvertos konkurencijai. Nuo 1988 m. telekomunikacijų sektorius buvo laipsniškai liberalizuojamas pagal 1988 m. gegužės 16 d. Komisijos direktyvą 88/301/EEB dėl konkurencijos galinės telekomunikacinės įrangos rinkose⁽²⁵⁾ ir 1990 m. birželio 28 d. Komisijos direktyvą 90/388/EEB dėl konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkose⁽²⁶⁾. Direktyvoje 90/388/EEB buvo numatytos liberalizavimo priemonės, susijusios su duomenų perdavimu ir įmonių tinklams

bei uždaroms naudotojų grupėms teikiamomis balso telefonijos ir duomenų perdavimo paslaugomis; šios priemonės turėjo būti įgyvendintos iki 1990 m. gruodžio 31 d. 1996 m. kovo 13 d. Komisijos direktyva 96/19/EB, kuria iš dalies keičiamos Direktyvos 90/388/EEB nuostatos, susijusios su visiškai konkurencijos telekomunikacijų paslaugų rinkoje įgyvendinimu⁽²⁷⁾, buvo siekiama telekomunikacijų sektorių visiškai liberalizuoti nuo 1998 m. sausio 1 d.;

(47) iš tikrųjų 1996 m. liepos 26 d. Telekomunikacijų reglamentavimo įstatymu Nr. 96-659 buvo nustatytos sąlygos, pagal kurias galima visiškai liberalizuoti sektorių panaikinus „France Télécom“ monopolį fiksuotojo telefono ryšio ir duomenų perdavimo srityje ir derinant su konkurentais tarifus bei jungiamąsias linijas. NET ir kituose sektoriuose, kuriuose išskirtinės teisės netaikomos, taigi yra konkuruojama nuo 1987 m., pavyzdžiui, judriojo telefono ryšio rinkose, „France Télécom“ neabejotinai buvo lyderė – 1997–2002 m. jos užimama rinkos dalis nuo 53,3 % sumažėjo iki 49,8 %⁽²⁸⁾. Įstatymu Nr. 96-659 įmonei „France Télécom“ taip pat buvo pavesti visuotinės ekonominės svarbos uždaviniai ir numatyta įsteigti su jais susijusių išpareigojimų finansavimo fondą, kuriam lėšų skirtų konkurentai;

(48) taikant 46 ir 47 konstatuojamosiose dalyse nurodytas nuostatas, nuo 1988 m. „France Télécom“ igijo konkurentų (kai kuriuos jų iš dalies kontroliavo tarptautinės grupės) prekių ir paslaugų rinkose, kuriose ji veikė Prancūzijoje (kai kuriose iš šių rinkų, pavyzdžiui, judriojo telefono ryšio arba tarptautinių ryšių, veikla vykdoma tarpvalstybiniu mastu). Dar daugiau konkurentų atsirado nuo 1998 m. liberalizuotose rinkose. Be to, „France Télécom“ užmezgė partnerystės ryšius su užsienio operatoriais, pavyzdžiui, 1996 m. tokius ryšius ji užmezgė su „Deutsche Telekom“ bei „Sprint“ („Global One“), o nuo 1997 m. plėtė partnerystės ryšius ir vis daugiau investavo į nuosavą kapitalą Italijoje („Wind“) bei Nyderlanduose („Casema“) arba gavo judriojo ryšio licencijas Danijoje ir Portugalijoje⁽²⁹⁾;

(49) taigi „France Télécom“ pensijų finansavimo reforma įvykdyta tuo metu, kai Europos Sąjungos lygmeniu buvo liberalizuojama rinka. Todėl ji turėjo poveikį rinkai, kuri buvo visiškai atverta konkurencijai; be to, šioje rinkoje „France Télécom“ mezgė partnerystės ryšius ir daug investavo į nuosavą kapitalą kitose valstybėse narėse. Iš tikrųjų skatinti „France Télécom“ plėtrą ne Prancūzijos, o kitose Europos rinkose nuspręsta priėmus 1996 m. įstatymą ir leidus privataus kapitalo subjektams įsigyti įmonės kapitalo, kaip matyti iš diskutuojant dėl projekto pateiktų pareiškimų, kuriuose minimi „su nacionaline lydere „France Télécom“ susiję Prancūzijos Vyriausybės tikslai“⁽³⁰⁾;

⁽²⁷⁾ OL L 74, 1996 3 22, p. 13.

⁽²⁸⁾ Žr. 1997 m. „France Télécom“ metinę ataskaitą ir 1997–2002 m. Telekomunikacijų reguliavimo institucijos ataskaitą, pateikiamas šiame tinklalapyje: <http://www.arcep.fr/index.php?id=2105>.

⁽²⁹⁾ 1997 m. „France Télécom“ metinė ataskaita.

⁽³⁰⁾ 1996 m. birželio 26 d. Nacionalinės Asamblėjos diskusijų protokolai, p. 3.

⁽²⁵⁾ OL L 131, 1988 5 27, p. 73.

⁽²⁶⁾ OL L 192, 1990 7 24, p. 10.

(50) šiuo metu „France Télécom“ nurodo, kad yra didžiausia sparčiojo interneto prieigos teikėja, trečioji judriojo ryšio operatorė Europoje ir viena iš pasaulinių daugiašalėms įmonėms telekomunikacijų paslaugas teikiančių lyderių. Be Prancūzijos, „France Télécom“ per savo patronuojamąsias bendroves, užimančias lyderių pozicijas, plataus masto veiklą vykdo Ispanijoje, Jungtinėje Karalystėje, Lenkijoje, Slovakijoje, Belgijoje ir Austrijoje ⁽³¹⁾;

3. PRIEŽASTYS, DĖL KURIŲ PRADĖTA PROCEDŪRA

(51) savo sprendime pradėti tyrimo procedūrą Komisija pateikė pirminį 1996 m. įstatymu įvestų priemonių vertinimą ir palygino jas su 1990 m. įstatymu nustatyta baziniu „France Télécom“ privalomų socialinių įmokų ir mokesčių pagrindu. Ji pareiškė nuomonę, kad šiomis priemonėmis įmonei „France Télécom“ iš valstybės išteklių veikiausiai suteikta atrankinė nauda, dėl kurios gali būti iškraipoma konkurencija ir daromas poveikis valstybių narių prekybai ir kuri gali būti valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį;

(52) be to, Komisija pažymėjo, kad, jeigu šios priemonės yra valstybės pagalba, apie šią pagalbą Komisijai nebuvo pranešta prieš ją įgyvendinant, nors pagal teismų praktiką ji turėjo būti laikoma nauja pagalba. Taigi Prancūzijos Respublika nesilaikė pagal Sutartį jai tenkančio įpareigojimo pranešti, todėl priemonė turi būti laikoma neteisėta;

(53) Komisija padarė išvadą, kad pagalbos suderinamumą su vidaus rinka ji gali nagrinėti remdamasi SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktu. Komisija taip pat pažymėjo, kad pagal šią nuostatą ji galėjo padaryti išvadą, jog vykdant „La Poste“ pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reformą įmonei „La Poste“ suteikta pagalba yra suderinama su vidaus rinka ⁽³²⁾ ir kad atsižvelgiant į šių dviejų bylų panašumus šiuo atveju veikiausiai reikia atlikti panašią analizę;

(54) savo pirminiame pagalbos suderinamumo su vidaus rinka tyrime Komisija, nepaisydama panašumo su „La Poste“ pensijų finansavimo sistemos reforma, Prancūzijos Respublikai pareiškė tokias abejones:

a) pirma, pabrėžusi, jog neturi išsamios informacijos, kuria įrodoma, kad „France Télécom“ mokamų įmokų normos tokios pat kaip pagal bendrąją teisę reglamentuojamų privačių įmonių, veikiančių telekomunikacijų sektoriuje Prancūzijoje, mokamų įmokų normos, Komisija pažymėjo, kad nuo 1997 m. įmonei

„France Télécom“ taikoma įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, norma neleidžia užtikrinti vienodų konkurencinių sąlygų konkurentams (angl. *level playing field*). Taip yra dėl to, kad į įmonei „France Télécom“ taikomą normą įtrauktos tik įmoka, susijusios su pagal bendrąją teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams bendra rizika, ir neįtrauktos įmoka, susijusios su nebendra rizika, pavyzdžiui, nedarbu ar darbo užmokesčių nemokėjimu įmonės bankroto administravimo ar likvidavimo atveju;

b) antra, Komisija neturėjo pakankamos informacijos apie pensijų išlaidų mažinimo poveikį konkurencijai, kad įvertintų, ar galimas teigiamas poveikis didesnis už neigiamą poveikį. Be to, šiuo tikslu Komisija turėjo atsižvelgti į tai, kad „France Télécom“ dar nevisiškai grąžino neteisėtą ir nesuderinamą pagalbą pagal 2004 m. rugpjūčio 2 d. Komisijos sprendimą dėl valstybės pagalbos, Prancūzijos teikiamos įmonei „France Télécom“ (toliau – Sprendimas dėl verslo mokesčio taikymo įmonei „France Télécom“) ⁽³³⁾; kaip nustatė Teisingumo Teismas, šio sprendimo Prancūzija per nustatytą laiką neįgyvendino ⁽³⁴⁾;

4. SUINTERESUOTŲJŲ ŠALIŲ PASTABOS

(55) suinteresuotųjų šalių pateiktos pastabos apibendrinamos 4.1–4.3 skirsniuose;

4.1. „France Télécom“

(56) „France Télécom“ savo pastabose, kuriomis, jos teigimu, papildomos Prancūzijos Respublikos pateiktos pastabos, pareiškė nuomonę, kad įmonė dėl anksčiau turėto valdžios institucijos statuso patiria problemų, susijusių su nuolatiniu per dideliu darbuotojų skaičiumi, ir kad ji neturi tokių pat galimybių kaip jos konkurentai taikyti lanksčias atitinkamų darbuotojų samdymo sąlygas. Todėl „France Télécom“ mokymui turi skirti labai didelį finansavimą – 180 mln. EUR, t. y. mokėti 4,5 % darbuotojų (Prancūzijos įmonių vidurkis – 2,9 % darbuotojų). „France Télécom“ taip pat mini darbo užmokesčių dydį, kuris yra apie [...] % didesnis, neatsižvelgiant į didinimą ir priedus. Be to, kadangi „France Télécom“ negali įgyvendinti socialinių planų, ji finansavo paramos priemonių, susijusių su pareigūnų išėjimu iš darbo, pavyzdžiui, atostogų tarnybos pabaigoje, sąnaudas, kurių suma 1996–2006 m. buvo didesnė negu 8 mlrd. EUR;

(57) antra, „France Télécom“ mano, kad 1990–1996 m. patirtos pensijų išlaidos buvo neįprastos ir dėl jų įmonė patyrė struktūrinių sunkumų, palyginti su privačiais

⁽³¹⁾ Šiuo klausimu žr. 2008 m. „France Télécom“ aiškinamąjį dokumentą „Veiklos apibūdinimas“, pateiktą Vertybinių popierių ir rinkų institucijai, p. 25–122.

⁽³²⁾ 2007 m. spalio 10 d. Komisijos sprendimas byloje C 43/2006 (OL L 63, 2008 3 7, p. 16).

⁽³³⁾ Komisijos sprendimas 2005/709/EB, apie kurį pranešta numeriu C(2004) 3061. OL L 269, 2005 10 14, p. 30.

⁽³⁴⁾ 2007 m. spalio 18 d. Sprendimas Komisija prieš Prancūziją, C-441/06, Rink. p. I-8887.

konkurentais, kaip nurodyta Sprendime *Combus*⁽³⁵⁾; siekiant įvertinti tai, ar šios išlaidos buvo neįprastos, taikomas bazinis pagrindas yra pagal bendrąją teisę reglamentuojama sistema, taikytina konkurentams. Sprendime *Combus* išdėstyti principus vėliau patvirtino Pirmosios instancijos teismas savo Sprendime *Hotel Cipriani*⁽³⁶⁾. „France Télécom“ nesutinka, kad vieno operatoriaus (šiuo atveju – jos pačios) padėtis prieš 1996 m. įstatymu įdiegtą reformą ir po jos yra tinkamas lyginimo pagrindas, siekiant įvertinti ekonominę naudą pagal teismų praktiką. Bet kokiu atveju jeigu bazinis pagrindas būtų „France Télécom“ padėtis prieš 1996 m. reformą ir po jos, priemonė negalėtų būti laikoma atrankine, nes ji pagal šį pagrindą būtų taikoma vienodai;

(58) todėl aptariamoms priemonėms arba nėra valstybės pagalba pagal Sutartį, nes jomis sprendžiami neįprasti „France Télécom“ struktūriniai sunkumai, arba jos negali būti laikomos atrankine nauda, kuri yra valstybės pagalba;

(59) be to, „France Télécom“ mano, kad valstybės pagalba (jeigu ji būtų nustatyta) yra suderinama su vidaus rinka laikantis kriterijų, Komisijos nustatytų jos sprendime dėl „La Poste“ pensijų sistemos (toliau – Sprendimas *La Poste*)⁽³⁷⁾. Šiuo požiūriu „France Télécom“ taikomos sistemos ypatumai (įmonė moka įmoką, apskaičiuojamą remiantis vien bendra rizika) nereiškia, kad įmonės padėtis nuo 1996 m. buvo palanki, palyginti su jos konkurentais: „France Télécom“ ne tik patyrė struktūrinių sunkumų dėl samdomų pareigūnų statuso, bet ir turėjo mokėti didelę su 1996 m. reforma susijusią įmoką, kurios suderinamumas su vidaus rinka turi būti nagrinėjamas ir kurios suma (5,7 mlrd. EUR) yra daug didesnė už sumą, kurią „France Télécom“ būtų turėjusi mokėti, jeigu į jos įmoką būtų įtraukta nebendra rizika;

(60) „France Télécom“ nuomone, Sprendime *La Poste*⁽³⁸⁾ Komisija sutiko su tuo, kad įgyvendinant reformą, išgaliojusią pranešus apie ją, bet prieš priimant Komisijos sprendimą, vienintelės išimtinės įmokos suma (2 mlrd. EUR) būtų kompensuojamos su nebendra rizika susijusios įmokos, kol vienintelės įmokos suma bus išnaudota. „France Télécom“ teigimu, tai, kad Komisija nukrypsta nuo šio principo, niekuo nepateisinama, nes atsižvelgiant į politinius pareiškimus, pateiktus diskutuojant dėl 1996 m. įstatymo projekto, negalima manyti, jog „France Télécom“ nustatyto dydžio įmokos sumą teisės aktų leidėjas nustatė taip, kad dešimt metų būtų išlaikytas status quo;

(61) be to, remiantis 1996 m. turėtais skaičiais paneigiamas teiginys, jog 5,7 mlrd. EUR suma tuo metu buvo įvertinta taip, kad tiksliai atitiktų papildomas išlaidas, per dešimt metų valstybės patirtas taikant 1996 m. įstatymą, kasmet kompensuojant įmonės sumokėtas mažesnes metines įmokas, net ir atsižvelgus į laikotarpį tarp pensijų sistemų taikymo sumokėtas kompensacijos įmokas, nuo kurių „France Télécom“ buvo atleista 1996 m.⁽³⁹⁾ Išimtinės įmokos suma buvo siekiama visiškai kompensuoti Prancūzijos valstybės dėl reformos patirtas išlaidas. Todėl į šią sumą būtina turi būti atsižvelgiama nagrinėjant, ar nuo 1997 m. išgaliojus reformai ja užtikrinamos vienodos konkurencinės sąlygos;

(62) galiausiai „France Télécom“ mano, jog priemonė neturi neigiamo poveikio konkurencijai, kadangi neįvykdžius 1996 m. reformos įmonė būtų veikusi labai nepalankiomis konkurencinėmis sąlygomis rinkose, kurias Sąjunga siekė liberalizuoti, ir kadangi Prancūzijos institucijos Sprendimą dėl verslo mokesčio taikymo įmonei „France Télécom“⁽⁴⁰⁾ šiuo metu yra visiškai įgyvendinusios;

4.2. Skundo pateikėjai

(63) skundo pateikėjai pritaria sprendime pradėti procedūrą pateiktam Komisijos vertinimui dėl valstybės pagalbos suteikimo pagal Sutartį, 1996 m. įstatymu sumažinus pensijų išlaidas, kurias turi dengti įmonė „France Télécom“. Remiantis šiame sprendime pateiktais argumentais (skundo pateikėjai apgailestauja, kad juose nepateikiami skaičiai), pagalbos suma yra 12,3 mlrd. EUR ir jokių būdu ne mažesnė negu 9,9 mlrd. EUR⁽⁴¹⁾. Skundo pateikėjai mano, kad valstybės pagalba nustatoma atsižvelgiant į priemonės poveikį (t. y. sumažėjo socialinio draudimo įmokos, paprastai dengiamos iš įmonės biudžeto), o ne į priemonės tikslą (t. y. tikslą kompensuoti tariamus sunkumus). Beje, samdydama pareigūnus „France Télécom“ sunkumų nepatiria, nes įmonė moka 13 % mažesnes nedarbo įmokas ir patiria 13 % mažesnes darbo sąnaudas negu konkurentai ir turi nuolatinių darbuotojų, kurių skaičių galima lanksčiai sumažinti taikant ankstyvo išėjimo į pensiją nuostatas ir perkeltiant juos dirbti į valstybės tarnybą;

⁽³⁹⁾ Toliau mokant sumas, kurių mokėjimai pagal 1996 m. įstatymą buvo nutraukti, būtų patirta apie [...] % 1997 m. išmokėtų pensijų kompensacijos išlaidų, kurios paskui per metus būtų sumažėjusios [...] %. 2010 m. spalio 18 d. „France Télécom“ pastabos (lentelė 4 puslapyje).

⁽⁴⁰⁾ Žr. 33 išnašą.

⁽⁴¹⁾ Suma apskaičiuojama iš visos diskontuotos „France Télécom“ pareigūnų pensijų skolos sumos (38,1 mlrd. EUR) atimant diskontuotą darbdavio įmokų, kuriomis atleidžiama nuo mokesčių įsipareigojimų, sumą nuo 1996 m. (– 15,2 mlrd. EUR), nustatyto dydžio įmoką, nustatytą 1996 m. (– 5,7 mlrd. EUR), ir atitinkamų darbuotojų įmokas (nediskontuotą – 4,9 mlrd. EUR sumą), taigi gaunama bendra 12,3 mlrd. EUR suma arba bent 9,9 mlrd. EUR suma, jeigu visa diskontuota „France Télécom“ pareigūnų pensijų skola būtų vertinama 35,7 mlrd. EUR, kaip nurodyta sprendime pradėti procedūrą.

⁽³⁵⁾ 2004 m. kovo 16 d. Sprendimo *Danske Busvognmaend prieš Komisiją* („*Combus*“), T-157/01, Rink. p. II-917, 57 punktas.

⁽³⁶⁾ 2008 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Hotel Cipriani ir kt. prieš Komisiją*, sujungtos bylos T-254/00, T-270/00 ir T-277/00, Rink. p. II-3269, 181, 185, 186, 189, 192 ir 193 punktai.

⁽³⁷⁾ Žr. 32 išnašą.

⁽³⁸⁾ Žr. 32 išnašą.

- (64) skundo pateikėjų teigimu, apibūdinta valstybės pagalba yra nesuderinama su vidaus rinka. Iš tikrųjų įmonei „France Télécom“ suteiktas didelis konkurencinis pranašumas dar žalingesnis dėl to, kad siekiant nepakenkti jos finansų struktūrai nereikėjo mažinti išlaidų: „France Télécom“, kurios grynoji diskontuota pensijų skola, 1996 m. buvusi ne mažesnė negu 9,9 mlrd. EUR, buvo sumažinta ir kuriai šių išlaidų nebereikėjo įtraukti į savo balansą arba jo priedą, vėliau įgijo daug didesnių skolų – 1997–2007 m. vidutinė grynoji finansinė jos skola buvo 44 mlrd. EUR. Paskui dėl pagalbos, kuria „France Télécom“ atleista nuo pensijų išlaidų, perimtų iš monopolio laikų, buvo galima finansuoti tarptautinę įmonės plėtrą ir kartu stiprinti įmonės poziciją Prancūzijoje, kurioje ji naudojos didele monopolio teikiama nauda, o patiriamos išlaidos buvo tik teisinga tokios naudų kompensacija;
- (65) be to, aptariamoms veiklos pagalbos negalima skelbti suderinama dėl anksčiau negražintos neteisėtos ir nesuderinamos pagalbos, atsižvelgiant į bendrą pagalbos poveikį. Galiausiai 1996 m. reforma yra nesuderinama su Sutarties taisyklėmis, nes nemokant įmokų, susijusių su nedarbo ir darbo užmokesčių nemokėjimo įmonės bankroto administravimo atveju rizika, šia reforma neužtikrinamos vienodos konkurencinės sąlygos. „France Télécom“ pensijų skolą turėtų apskaičiuoti nepriklausomas ekspertas ir Prancūzija turėtų išpareigoti užtikrinti finansinių sistemos neutralumą, visų pirma numačiusi darbdavio įmokos ir 5,7 mlrd. EUR kompensacijos koregavimo mechanizmus, taikomus pakitus išlaidoms;

4.3. Telekomunikacijų operatorius

- (66) telekomunikacijų operatorius pritaria Komisijos sprendime pradėti procedūrą pateikti pirminėi analizei, kad 1996 m. įstatymu įvesti pakeitimai, kuriais siekiama „France Télécom“ metines įmokas, kuriomis atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, pakeisti valstybės faktiškai mokamais pensijų mokėjimais atskaičius pareigūnų statusą turinčių dirbančių darbuotojų mokamas įmokas, laikomi nauja neteisėta valstybės pagalba, ir tokią analizę remia. Šio operatoriaus teigimu, taip pat reikia vertinti socialines įmokas, susijusias su pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendra rizika, kurias moka „France Télécom“ konkurentai, bet už įmonės pareigūnus ir pagal bendrąją teisę reglamentuojamus darbuotojus nemoka „France Télécom“ (bent nuo 1996 m.). Be to, kitaip negu bylos, kurioje priimtas Sprendimas *La Poste* ⁽⁴²⁾, atveju, apskaičiuojant „France Télécom“ darbdavio įmoką šios įmokos nebuvo įtrauktos ir vis dar neištraukiamos, todėl pagalbos negalima skelbti suderinama;
- (67) dėl pagalbos, suteiktos leidus nemokėti kompensacijos valstybei už išmokėtas pensijas, operatorius mano, kad remdamasi Sprendime *La Poste* savo pateikta poveikio

konkurencijai analize Komisija *a contrario* turi padaryti išvadą dėl pagalbos nesuderinamumo. Ši analizė turi būti grindžiama nuo 1996 m. nustatytais faktais, o ne prielaidomis dėl ateities, kaip Sprendime *La Poste*;

- (68) šio operatoriaus teigimu, „France Télécom“ pajėgumas daugelyje rinkų, kuriose ji veikia, yra didelis, ir tokia padėtis panaši į dominuojamą. Todėl didmeninėse didelės ir labai didelės spartos plačiajuosčio ryšio rinkose jai yra taikomos *ex ante* reguliavimo prievolės, susijusios su skambučių pradžia ir pabaiga fiksuotojo ryšio linijose. Beje, savo 2003 m. liepos 16 d. sprendime dėl EB sutarties 82 straipsnio taikymo byloje COMP-38.233 tvarkos Komisija nustatė, kad „France Télécom“ per savo patrunuojamąją bendrovę „Wanadoo“ pažeidė SESV 102 straipsnį, ir dėl šio pažeidimo skyrė sankciją ⁽⁴³⁾. Kadangi įmonės finansinė padėtis gera, dėl gautos pagalbos ji galėjo finansuoti savo tarptautinę plėtrą, visų pirma įsigyti įmones „Orange“, „Retevisión“ ir AMENA;
- (69) galiausiai operatorius prašo Komisijos nustatyti tikslias aptariamą pagalbos sumas ir taikant Teisingumo Teismo sprendimą *Deggendorf* ⁽⁴⁴⁾ aptariamų priemonių suderinamumo su vidaus rinka nepripažinti tol, kol nebus gražinta praeityje suteikta neteisėta pagalba;

5. PRANCŪZIJOS RESPUBLIKOS PASTABOS

- (70) Prancūzijos Respublika mano, kad 1996 m. padarytuose įmonei „France Télécom“ priskirtų Prancūzijos valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos pakeitimuose nėra jokių valstybės pagalbos elementų. Bet koku atveju 1996 m. reforma yra suderinama su vidaus rinka, ypač dėl to, kad šiuo atveju laikomasi Sprendime *La Poste* ⁽⁴⁵⁾ Komisijos išdėstytų argumentų;

5.1. Dėl valstybės pagalbos

- (71) pasak Prancūzijos Respublikos, dėl 1990 m. įstatymo „France Télécom“ padėtis buvo neįprasta ir taip buvo nukrypstama nuo bendrosios teisės, kurioje nurodoma, kad įmonės moka darbuotojų skaičiui proporcingą ir su mokamų pensijų dydžiu nesusijusią darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų. Taigi įmonei „France Télécom“ tekusi našta buvo neįprasta, nes iš tikrųjų atitinkamiems asmenims taikant tam tikrą sistemos dalį trūko lėšų ir šis trūkumas neabejotinai

⁽⁴²⁾ Žr. 32 išnašą.

⁽⁴³⁾ Dokumentas pateikiamas šiame tinklalapyje: http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/case_details.cfm?proc_code=1_38233.

⁽⁴⁴⁾ 2011 m. spalio 6 d. Sprendimas *Deggendorf*, C-421/10, dar nepaskelbtas Rinkinyje.

⁽⁴⁵⁾ Žr. 32 išnašą.

turėjo tapti nepakeliamu atsižvelgiant į neišvengiamą dirbančių pareigūnų skaičiaus mažėjimą ir kartu didėjanti pensininkų skaičių;

- (72) 1996 m. reforma pensijų finansavimas buvo suderintas su bendrąja teise, o dėl šios reformos įmonės konkurencinė padėtis netapo palankesne, nes „France Télécom“ įmoka kasmet apskaičiuojama privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių dydžius derinant su telekomunikacijų sektoriuje veikiančių konkurentų taikomais dydžiais. Tačiau tai, kad pagal vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą apskaičiuojant įmoką neatsižvelgiama į įmokas, susijusias su pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir pareigūnams nebendra rizika, yra pateisinama pareigūnų statusu, dėl kurio, pavyzdžiui, nekyla nedarbo rizika, išskyrus išimtinis atleidimo ar atšaukimo iš pareigų atvejus;
- (73) Prancūzijos Respublika mano, kad siekiant nustatyti, ar įmonei „France Télécom“ tenkanti našta yra įprasta, bazinis pagrindas turi būti įmonės konkurentų padėtis Prancūzijoje. Tačiau šiuo atveju atsižvelgiant į tai, kad pagal 1990 m. įstatymą įmonei „France Télécom“ tekusi našta buvo per didelė, neteisinga bei ilgai neišgyvendinama ir ja buvo nukrypstama nuo bendrosios teisės, panaikinus ir suderinus šią naštą su konkurentų padėtimi, kaip numatyta 1996 m. reformos nuostatose, tik atkurtos įprastos konkurencijos sąlygos. Beje, įmonei „France Télécom“ nebuvo kompensuoti taikant šią sistemą patirti sunkumai, nors, kaip pabrėžiama jos pastabose, dėl samdomų pareigūnų statuso įmonė dar patiria struktūrinių sunkumų bei papildomų išlaidų ir jos veikla nelanksti, nes įmonė taiko finansines priemones, pagal kurias teikiama parama iš darbo išėjusiems ar dirbti į administraciją gražintiems asmenims, remiamas profesinis mokymas ar dengiamos didesnės darbo sąnaudos. Todėl dabartine pagal reformą taikoma sistema įmonei „France Télécom“ nesuteikiama jokia nauda, taigi ši sistema nėra jokia valstybės pagalba pagal Sutartį;
- (74) šis aiškinimas pateiktas remiantis Sąjungos teismų nurodytais bendraisiais principais, pagal kuriuos įstatymu, kuriuo užtikrinama, kad įmonės biudžetui netektų esant įprastai padėčiai nepatiriama našta, valstybės pagalba nesuteikiama, nes valstybės pagalba yra tik tokia pagalba, kuria palengvinama įmonės biudžetui paprastai tenkanti našta⁽⁴⁶⁾. Valstybės pagalba taip pat nėra priemonės, kuriomis pašalinami viešojo konkurento patiriami struktūriniai sunkumai, palyginti su privačiais konkurentais⁽⁴⁷⁾. Šis aiškinimas taip pat atitinka Komisijos praktiką⁽⁴⁸⁾;

- (75) galiausiai Prancūzijos Respublika apskritai nemano, kad siekiant nustatyti pagalbą ar naudą, susijusios su 1996 m. įstatymu įdiegta reforma, suteikimo datą (įstatyme šiuo klausimu nėra jokių nuostatų) į šią procedūrą reikia įtraukti kompensacijos ir kompensacijos permokos mechanizmus, pagal kuriuos „France Télécom“ mokėjo įmokas 1991–1996 m. (žr. 1 lentelę). Tokios įmokos taip pat buvo mokamos taikant sistemą, kuria buvo nukrypstama nuo bendrosios teisės ir pagal kurią įmonei „France Télécom“ taikoma pensijų sistema buvo laikoma nepriklausoma sistema (nuo 1997 m. tokios įmokos nebemokamos);
- (76) atsižvelgdama į tai Prancūzijos Respublika patikslino „France Télécom“ pateiktą ir 61 konstatuojamojoje dalyje nurodytą įmokų, kurių įmonė nebemokėjo nuo 1997 m., įvertį. Remdamasi faktiniais 2008–2010 m. duomenimis, atgaline data nustatytais taikant pereinamojo laikotarpio koeficientą, Prancūzijos Respublika mano, kad šiuo pagrindu „France Télécom“ sumokėtos įmokos yra 165 mln. EUR mažesnės negu apskaičiuotos įmonės;

5.2. Dėl galimos valstybės pagalbos suderinamumo su vidaus rinka

- (77) bet koku atveju Prancūzijos Respublika mano, kad, jeigu su „France Télécom“ susijusi 1996 m. reforma būtų valstybės pagalba, ši pagalba turėtų būti paskelbta suderinama su vidaus rinka atsižvelgiant į Sprendime *La Poste*⁽⁴⁹⁾ Komisijos pateiktą analizę. Pagal 1996 m. reformos nuostatą „France Télécom“ atleidžiama nuo struktūrinių išlaidų, kurios darė neigiamą poveikį jos konkurencingumui rinkoje liberalizavimo etapu, ir nuo šiol jos įmokos apskaičiuojamos remiantis vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma, atsižvelgiant į bendrą riziką;
- (78) tai, kad į įmoką, kurią „France Télécom“ moka nuo 1997 m., neįtraukiama pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendra rizika, nėra kliūtis ją laikyti suderinama su vidaus rinka. Šiuo klausimu 4 lentelėje, paimtoje iš Prancūzijos Respublikos pateiktos informacijos, yra nurodytas „France Télécom“ mokėtos įmokos ir sumos, kurią ji būtų turėjusi mokėti, jeigu apskaičiuojant įmoką būtų buvusi įtraukta nebendra rizika, skirtumas, atskaičius „France Télécom“ savarankiškai draudžiamas išmokas ir kitus mokesčius, kuriuos ši įmonė turi mokėti, palyginti su konkurentais;

⁽⁴⁶⁾ 2006 m. kovo 23 d. Sprendimas *Enirisorse*, C-237/04, Rink. p. I-2843.

⁽⁴⁷⁾ 2004 m. kovo 16 d. Sprendimas *Danske Busvognmaend prieš Komisiją („Combus“)*, T-157/01, Rink. p. II-917.

⁽⁴⁸⁾ 1995 m. liepos 25 d. Komisijos sprendimas *Sabena/Swissair* – pagalba aspektas.

⁽⁴⁹⁾ Žr. 32 išnašą.

4 lentelė

1997–2010 m. „France Télécom“ mokėta darbdavio įmoka, apskaičiuota pagal taikytą vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą (VKSUN) ir pakeistą vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą (VKSUN*), siekiant įtraukti nebendrą riziką

Metai	VKSUN	Mln. EUR	VKSUN*	Mln. EUR	VKSUN–VKSUN*
1997	36,2 %	1 088,9	48,1 %	1 446,9	– 358,0
1998	35,4 %	1 069,6	47,1 %	1 423,1	– 353,5
1999	36,7 %	1 108,5	48,4 %	1 460,3	– 351,8
2000	36,4 %	1 085,0	48,0 %	1 429,3	– 344,3
2001	37,0 %	1 088,6	47,9 %	1 407,9	– 319,3
2002	37,7 %	1 100,1	43,5 %	1 267,9	– 167,8
2003	37,6 %	1 085,0	45,0 %	1 298,5	– 213,5
2004	[...] %	1 048,6	[...] %	[...]	[...]
2005	[...] %	984,6	[...] %	[...]	[...]
2006	[...] %	957,6	[...] %	[...]	[...]
2007	[...] %	917,6	[...] %	[...]	[...]
2008	[...] %	859,2	[...] %	[...]	[...]
2009	[...] %	805,4	[...] %	[...]	[...]
2010	[...] %	744,5	[...] %	[...]	[...]

(79) Prancūzijos Respublika mano, kad 1997–2043 m. diskontuota „France Télécom“ faktiškai sumokėtų ir mokėtinų įmokų vertė yra 13,5 mlrd. EUR. Dėl vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normos, pakeistos atsižvelgus į nebendrą riziką, apskaičiuojant šią normą, metinė įmoka atskaičius „France Télécom“ mokamas įmokas, kurių nemoka jos konkurentai, tuo pačiu laikotarpiu yra didesnė – 16,7 mlrd. EUR. Prancūzijos institucijos, kurių nuomone, įtraukti šios rizikos nereikia, apskaičiavo, kad skirtumas (3,2 mlrd. EUR) visiškai kompensuotas 5,7 mlrd. EUR išimtinę nustatyto dydžio įmoka, kurią „France Télécom“ sumokėjo 1997 m.;

(80) Prancūzijos Respublika mano, kad, kaip ir Sprendime *La Poste* ⁽⁵⁰⁾, šią nustatyto dydžio įmoką galima prilyginti kompensacijai, kuria gali būti kompensuojamos sumokėtos įmokos, susijusios su pakeista norma, kurią nustatant atsižvelgta į nebendros rizikos įmokas. Šiuo atveju

akivaizdu, kad tokios kompensacijos suma šiuo metu viršija vykdant 1996 m. reformą nustatytos normos ir 4 lentelėje nurodytos pakeistos normos skirtumo sumą ir kad ši kompensacijos suma niekada nebus visiškai išnaudota dengiant normų skirtumą. Šiomis aplinkybėmis sprendime pradėti procedūrą Komisijos pareikštos abejonės dėl to, kad „France Télécom“ ir jos konkurentai iš tikrųjų veikia nevienodomis konkurencinėmis sąlygomis, pašalinamos;

(81) Prancūzijos Respublikos nuomone, „La Poste“ priskirtų pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reformos, įdiegtos 2006 m. remiantis 1996 m. vykdyta „France Télécom“ reforma, pagrindiniai aspektai visiškai panašūs į „France Télécom“ reformos aspektus. Atsižvelgiant į šį panašumą joks pagrindimas neleidžia Komisijai nukrypti nuo ankstesnio su „La Poste“ susijusio atvejo. Visų pirma Komisija turi sutikti su tuo, kad nagrinėjant, ar reforma užtikrinamos vienodos konkurencinės sąlygos, būtų atsižvelgiama į bendrovei „France Télécom“ nustatytą išimtinę nustatyto dydžio įmoką, ir šią įmoką *de facto* laikyti įmoka, susijusių su nebendra rizika, mokėjimo avansu;

(82) *a contrario* Nacionalinėje Asamblėjoje ir Senate vykusiose diskusijose, per kurias tuo metu aptartas dešimties metų reformos finansavimo laikotarpis, buvo pateikti tikslūs pareiškimai. Aptariamais argumentais nebuvo pateikti nei įstatymo projektų aiškinamosiose dalyse, nei aptariamuose įstatymuose ar jiems įgyvendinti priimtuose dokumentuose. 1996 m. teisės aktų leidėjo tikslas buvo „France Télécom“ pensijų išlaidas suvienodinti su konkurentų pensijų išlaidomis, o ne dešimčiai metų panaikinti reformos poveikį, kaip tvirtinama argumentuose, kuriems Komisija gali pritarti remdamasi pareiškimais be konteksto;

(83) iš parlamento darbų neabejotinai matyti, kad įmokos suma buvo nustatyta kaip nustatyto dydžio suma, nesusijusi su našta, kurią valstybė turės faktiškai prisiimti. Savo 1996 m. gruodžio 30 d. Sprendime Nr. 96–385 DC Konstitucinė taryba taip pat pažymėjo, kad 37,5 mlrd. FRF nustatyto dydžio įmoka pagrįsta tuo, jog valstybė išpareigojo mokėti pareigūnų pensijas, tačiau ši įmoka nėra tokių išpareigojimų kompensacija; be to, mokėjimai į valstybės biudžetą neskiriami konkrečioms išlaidoms ir padeda įgyvendinti bendras šio biudžeto subalansavimo sąlygas, laikantis 1959 m. sausio 2 d. Pagrindinio nutarimo dėl finansų įstatymų 18 straipsnio;

(84) Prancūzijos Respublikos teigimu, tiksli išimtinės įmokos suma buvo nustatyta 1997 m. finansų įstatymu atsižvelgiant ne į dešimties metų laikotarpį, kuriuo iš šios įmokos valstybei mokama kompensacija, bet visiškai

⁽⁵⁰⁾ Žr. 32 išnašą.

priešingai – į poveikį „France Télécom“ balanso struktūrai, kuris turėjo būti priimtinas. Įmokos sumos dydis buvo nustatytas ne atsižvelgiant į valstybės išlaidų kompensavimą, o į įmonės pajėgumą mokėti įmokas;

- (85) tai, kaip ši įmoka buvo administruojama (atskirai nuo pensijų išmokų, faktiškai išmokėtų nuo 1997 m.) įrodo, kad ji yra nustatyto dydžio. Taigi iš Prancūzijos Respublikos pateiktų skaičių matyti, kad 1997–2006 m. pensijos, „France Télécom“ pareigūnams išmokėtos per specialios paskirties pensijų sąskaitą, buvo [...] mlrd. EUR, tačiau Viešojo „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimo įstaiga į šią sąskaitą sumokėjo 3,4 mlrd. EUR. Tuo pačiu laikotarpiu sumokėtomis įmokomis nefinansuotas likutis buvo 1,2 mlrd. EUR. Be to, 1997 m. buvo manoma, kad ši įstaiga veiks 17–25 m., ir šis laikotarpis nesujęs su dešimties metų laikotarpiu, kuriuo Komisija grindžia argumentus, kuriems ji veikiausiai yra linkusi pritariti;
- (86) Prancūzijos Respublika mano, kad neįvykdžius reformos įmonė „France Télécom“, kurios įmokos normos 2010 m. sudarė 77 % bendrojo rodiklinio darbo užmokesčio ir kuri sudarydavo atidėjinį savo sąskaitose, susijusiose su jai priskirtiems pareigūnams mokamų pensijų išpareigojimais, būtų išstumta iš rinkos. Taigi reforma buvo lemiamas etapas prisitaikant prie rinkos liberalizavimo, atitiko Sąjungos tikslą, buvo su juo suderinta ir apėmė tik tuos veiksmus, kuriuos atlikti būtina reikėjo. Be šios reformos „France Télécom“ būtų pasitraukusi iš rinkos ir nebūtų galėjusi nesukeldama bankroto rizikos skirti būtinų investicijų, visų pirma tam, kad būtų galima atsieti prieigą prie vietinės linijos, todėl reforma neigiamo poveikio konkurencijai neturėjo;
- (87) be to, Prancūzijos Respublikos teigimu, dėl „France Télécom“ pensijų finansavimo sistemos reformos, ypač įpareigojimo mokėti išimtinę įmoką, 1997–2006 m. Prancūzijos valstybė sąnaudų nepatyrė, tačiau, Prancūzijos institucijų vertinimais, iš tikrųjų gavo daugiau negu 9,1 mlrd. EUR grynujų pajamų⁽⁵¹⁾. Jeigu reiktų apskaičiuoti išimtinės įmokos grąžą, Prancūzijos Respublikos nuomone, turėtų būti taikoma 7 % diskonto norma. Taigi išimtinės įmokos principas buvo pradėtas taikyti nuo 1996 m. Finansavimo laikotarpis turėtų būti ilgas, nes tikėtinas mokėtinų išmokų ir numatomų įmokų skirtumas 500 mln. EUR sumą viršijo tik 2005 m., t. y. po devynių metų, ir 1 mlrd. EUR sumą viršys tik po dvylikos metų. 1996 m. vidutinė penkiolikos metų keičiamų išdo obligacijų norma buvo 6,9 %. 1991 m.

lapkričio mėn.–1997 m. lapkričio mėn. „France Télécom“ savo ruožtu išleido obligacijų emisijas ir šių obligacijų vidutinė norma buvo panaši – 7 %;

- (88) galiausiai atsižvelgdama į tai, kad Komisijos reikalautos sumos buvo areštuotos pagal Komisijos sprendimą dėl verslo mokesčio taikymo įmonei „France Télécom“⁽⁵²⁾ ir paskui sumokėtos, Komisija savo sprendimą turėtų laikyti įvykdytu pagal šioje srityje priimtą 2007 m. Komisijos komunikatą⁽⁵³⁾. Todėl bendras šios pagalbos poveikis neturėtų būti nagrinėjamas;

6. PAGALBOS VERTINIMAS

6.1. Pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį

- (89) SESV 107 straipsnio 1 dalyje nurodoma: „Išskyrus tuos atvejus, kai Sutartys nustato kitaip, valstybės narės arba iš jos valstybinių išteklių bet kokia forma suteikta pagalba, kuri, palaikydama tam tikras įmones arba tam tikrų prekių gamybą, iškraipo konkurenciją arba gali ją iškraipyti, yra nesuderinama su vidaus rinka, kai ji daro įtaką valstybių narių tarpusavio prekybai“;
- (90) tai, ar šiuo atveju įgyvendintos visos šio straipsnio sąlygos, nagrinėjama 6.1.1–6.1.5 skirsniuose;

6.1.1. Iš valstybės išteklių valstybės suteikta pagalba

- (91) 1990 m. įstatymą ir 1996 m. įstatymą priėmė Prancūzijos valstybė. Juose numatyta priemonė, pagal kurią „France Télécom“ į valstybės išdą moka kompensaciją už valstybės apskaičiuojamas ir mokamas pensijas „France Télécom“ pareigūnams. Kadangi taikant 1996 m. įstatymą „France Télécom“ į valstybės išdą mokama kompensacija yra mažesnė negu pagal pradinės versijos 1990 m. įstatymą, įmonei „France Télécom“ yra suteikta pagalba iš Prancūzijos valstybės išteklių;

6.1.2. Tam tikrų įmonių palaikymas

- (92) 1990 m. įstatymo nuostatomis buvo nustatyta juridinio asmens statusą turinčiai viešajai įstaigai „France Télécom“ taikoma sistema. 1996 m. įstatymu dėl nacionalinės įmonės „France Télécom“ ši sistema iš dalies pakeista nuostatomis, kurios „France Télécom“ taikomos pagal šiame įstatyme tik šiai įmonei nustatytas taisyklės;

⁽⁵¹⁾ Ši 9,1 mlrd. EUR suma apima 5,7 mlrd. EUR kompensacijos sumą ir 3,4 mlrd. EUR perteklių. Šis perteklius – tai atitinkamu laikotarpiu valstybės patirtų faktinių su reforma susijusių sąnaudų, įvertintų 2,37 mlrd. EUR, ir 4,9 mlrd. EUR palūkanų, gautų dėl kompensacijos, investuotos taikant 7 % normą (prie šių palūkanų pridėjama 840 mln. EUR papildomų pelno mokesčio pajamų, susijusių su mažiausiomis „France Télécom“ metinėmis įmokomis), skirtumas.

⁽⁵²⁾ Žr. 33 išnašą.

⁽⁵³⁾ Komisijos pranešimas dėl veiksmingo Komisijos sprendimų, kuriais valstybėms narėms nurodoma susigrąžinti neteisėtą ir nesuderinamą valstybės pagalbą, įgyvendinimo (2007/C 272/05) (OL C 272, 2007 11 15, p. 4).

(93) 1990 m. įstatymu įdiegtos sistemos tikslas – nustatyti konkrečią kompensaciją, susijusią su darbdavio pensijų įmokų sumomis, kurias „France Télécom“ moka Prancūzijos valstybei, ir principais. Todėl pradinės redakcijos 1990 m. įstatyme nurodyta įmonės „France Télécom“ mokėtina kompensacija, taikyta 1991–1996 m., kaip ir 1996 m. įstatymu nustatyta kitokia kompensacija, taikoma nuo 1997 m., yra tik su „France Télécom“ susijusios konkrečios priemonės, taigi atrankumo sąlyga yra įgyvendinta, kitaip negu tvirtina „France Télécom“;

6.1.3. Ekonominė nauda, kuria iškraipoma arba gali būti iškraipoma konkurencija

(94) reikėtų nustatyti, ar priemonėmis, kuriomis nustatoma aptariamoms kompensacijoms suma, yra palaikoma įmonė „France Télécom“. Klausimas, ar 1996 m. įstatymu padaryti 1990 m. įstatymo 30 straipsnio pakeitimai yra pagalba dėl įmonei „France Télécom“ jais suteikiamos ekonominės naudos, turi būti vertinamas atsižvelgiant į aptariamoms pensijų sistemos pobūdį bei struktūrą ir poveikį, kuris dėl šių pakeitimų buvo padarytas įmonei „France Télécom“, o ne į pakeitimų priežastis ar tikslus. Todėl tikslas, kurio siekta 1990 m. įstatymo pakeitimu, iš esmės nėra tinkamas kriterijus siekiant įvertinti pakeitimo poveikį, kitaip negu teigia Prancūzijos Respublika;

Taikomos pensijų sistemos principai

(95) apskaičiuoti ir mokėti „France Télécom“ pareigūnams skirtas pensijas valstybė išpareigojo pagal Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksą (aptariamais buvusiais pareigūnais taikomas tik šis kodeksas). Nei 1990 m. įstatymu, nei 1996 m. įstatymu nebuvo pakeisti nei šių pareigūnų tarnybos nuostatai, nei principas, pagal kurį valstybė išpareigoja mokėti jų pensijas. Atrodo, kad šis išpareigojimas prisiimtas taikant principą, pagal kurį pareigūnai, kuriems taikomi tarnybos nuostatai, bendrų interesų labai visuomenės gerovei tarnauja visiškai nepriklausomai. Taip nėra tuomet, kai šie pareigūnai dirba savo paslaugas už atlygį teikiančiai įmonei, siekdami patenkinti šios įmonės, konkuruojančios su kitomis tokias pat paslaugas teikiančiomis įmonėmis, interesus ir padėti jai gauti pelno;

(96) šiuo požiūriu kompensacijos mokėjimas valstybei, numatytas tiek pradinės redakcijos 1990 m. įstatyme, tiek 1996 m. įstatymu iš dalies pakeistame 1990 m. įstatyme, yra Prancūzijos valstybės išpareigojimų prisiėmimo principo išimtis. Ši išimtis pagrindžiama sistemos, taikomos „France Télécom“ samdomų pareigūnų pensijoms, pobūdžiu ir struktūra. Iš tikrųjų Prancūzijos valstybė pagal Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksą privalo apskaičiuoti ir mokėti pensijas „France Télécom“ pareigūnams, kuriems taikomi Prancūzijos valstybės bendrieji pareigūnų tarnybos nuostatai, o ne bendrosios teisės nuostatos, susijusios su socialinio draudimo išmokomis;

(97) net jeigu „France Télécom“ nemokėtų kompensacijos, Prancūzijos valstybė taip pat privalėtų vykdyti išpareigojimus mokėti pensijas pareigūnams, kuriems taikomi atitinkami tarnybos nuostatai, nebent šie išpareigojimai būtų vienašališkai pakeisti. A *contrario* įmoneje „France Télécom“ įdarbinus valstybės parengtus pareigūnus ir už tai nemokant jokios kompensacijos, susijusios su mokamomis ar mokėtinomis pensijomis, būtų suteikta akivaizdi nauda šiai įmonei;

(98) kadangi su „France Télécom“ konkuruojančios įmonės nesamdo pareigūnų, kuriems taikomi tarnybos nuostatai ir kuriems Prancūzijos valstybė turi panašių finansinių išpareigojimų, įmonės „France Télécom“ pensijų ir kompensacijų mokėjimo finansavimo sistemos, nustatytos įstatymu, principai šioms įmonėms nėra taikomi. Tai patvirtinama faktu, jog Prancūzijos institucijos, atrodo, mano, kad jų atveju socialinės įmokos draudžiant nuo darbo užmokesčių nemokėjimo rizikos, kuriai taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinio draudimo išmokų, yra mokamos pagrįstai, nes konkurentų samdomų darbuotojų statusas draudžiant nuo šios rizikos yra kitoks. Tačiau būtent šiuo statusu Prancūzijos Respublika remiasi laikydamasi nepagrįstu pareigūnams ir pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendros rizikos įtraukimą apskaičiuojant kompensaciją, kurią „France Télécom“ valstybei moka pagal 1996 m. įstatymą;

(99) todėl įmokų, mokamų samdant pagal privatinę teisę reglamentuojamus darbuotojus, požiūriu nei teisinė, nei faktinė šių įmonių padėtis nėra panaši į „France Télécom“ padėtį, susijusią su joje dirbančiais pareigūnais, kitaip negu savo pastabose teigia Prancūzijos Respublika ir „France Télécom“;

(100) taip pat įmonei „France Télécom“ taikomos kompensacijos sistemos nereikėtų lyginti su sistema, nustatyta kitoms viešosioms įstaigoms (pavyzdžiui, *Monnaie de Paris* ar *Office National des Forêts*), samdančioms pareigūnus, kuriems taikomi tarnybos nuostatai, – šios įstaigos pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį dėl tam tikros savo veiklos gali būti laikomos įmonėmis – arba kitoms pramoninėms ir komercinėms viešosioms įstaigoms, pavyzdžiui, EDF arba anksčiau GDF. EDF arba GDF taikė konkrečias pensijų sistemas, nesuderintas su viešosios tarnybos sistemomis. Be to, EDF ir GDF sistemos nuo to laiko buvo prijungtos prie bendros sistemos, nors reikėtų pabrėžti, jog Komisija padarė išvadą, kad pagalba nesuteikiama tik tokiu atveju, jeigu prijungimas valstybei yra finansiškai neutralus⁽⁵⁴⁾, o 1996 m. reformos atveju taip nėra;

⁽⁵⁴⁾ 2003 m. gruodžio 16 d. Komisijos sprendimo dėl Prancūzijos suteiktos valstybės pagalbos bendrovei EDF (Prancūzijos elektra), elektros energijos ir dujų gamybos sektoriui (C(2003) 4637 galutinis) 2 straipsnis (OL L 49, 2005 2 22, p. 9).

- (101) tačiau kol nebuvo priimti pakeitimai, kuriuos Komisija apibūdino ir tam tikromis sąlygomis patvirtino savo Sprendime *La Poste*, kompensacijos, kuri valstybei mokama už *La Poste* priskirtų pareigūnų pensijų mokėjimą, sistema taip pat taikė į pramoninę ir komercinę viešąją įstaigą panašios nacionalinės įmonės; pagal pradinės redakcijos 1990 m. įstatymą ši sistema liko panaši į „France Télécom“ sistemą, nes pagal ją buvo numatyta kasmet kompensuoti valstybei į pensiją išėjusiems pareigūnams išmokėtas pensijas ir mokėti Socialinės apsaugos kodekso L-134 straipsnyje nurodytas įmokas;
- (102) nors akivaizdu, kad „La Poste“ nekonkuruoja su „France Télécom“ (dėl įmonei „France Télécom“ suteiktos naudos tokia konkurencija galėtų būti iškraipoma arba galėtų kilti grėsmė, kad ji bus iškraipoma), vis dėlto iki 1996 m. reformos taikyti „France Télécom“ pareigūnų pensijų sistemos principai ir nuostatos sutapo su tuo pat metu įmonei „La Poste“ taikytos panašios sistemos principais ir nuostatomis. Be to, Komisija savo sprendime *La Poste* pareiškė nuomonę, kad įmonei „La Poste“ taikomos sistemos reforma yra valstybės pagalba, kitaip negu Prancūzijos Respublika tvirtina dėl „France Télécom“. Apskritai siekiant įvertinti „France Télécom“ padėtį remiamasi valstybinės ar privačiosios įmonės, samdančios savo statusą išsaugojusius pareigūnus, bazine padėtimi. Tokių įmonių bazinė padėtis yra tokia pati kaip ir „France Télécom“. Todėl valstybės pagalba įmonei „France Télécom“ gali būti vertinama pirmiausia atsižvelgiant į šią bazinę sistemą;
- Finansinė nauda*
- (103) taip pat negali būti pritariama tam, kad priemone įmonei (šiuo atveju „France Télécom“) nauda nesuteikta vien dėl to, kad ja kompensuoti tam tikri šios įmonės praeityje patirti sunkumai, kitaip negu tvirtina Prancūzijos Respublika ir „France Télécom“. Dar visai neseniai Komisija atmetė su „France Télécom“ konkuruojančio rinkoje įsitvirtinusio telekomunikacijų operatoriaus argumentą, kad konkrečiomis socialinėmis teisėmis į pensiją, panašiomis į praeityje įgytas su viešąja tarnyba susijusias teises, kurios daliai darbuotojų skiriasi nuo teisių, reglamentuojamų pagal bendrąją teisę, yra pagrindžiamos priemonės, pagal kurias mažinamos operatoriaus mokamos socialinio draudimo įmokos, susijusios su šios kategorijos darbuotojų pensijomis⁽⁵⁵⁾. Kaip diskutuojant dėl įstatymo projekto pabrėžė Prancūzijos institucijos, dėl 1996 m. įstatymo Prancūzijos valstybei teko nauja sunki našta – apskaičiuoti ir mokėti pensijas „France Télécom“ pareigūnams. Todėl 1996 m. įstatymu kartu buvo sumažinta kompensacija, kurią „France Télécom“ visuomet mokėjo;
- (104) dėl įstatymu numatytos darbdavio įmokos normos apskaičiavimo taisyklių nuo 1996 m. gruodžio 31 d.
- „France Télécom“ valstybei moka mažesnę kompensaciją, negu būtų mokėjusi, jeigu nebūtų priimtas įstatymas. Be to, kadangi šiuo įstatymu įvesta darbdavio įmoka atleidžiama nuo mokestinių išpareigojimų, „France Télécom“ 1996 m. gruodžio 31 d. iš karto perėmė atidėjinių, kuris sąskaitose buvo skirtas būsimiems jos išpareigojimams apmokėti. Taigi panaikinta „France Télécom“ našta nebuvo nei nauja (nes į 1990 m. įstatymą įtraukta ankstesnė biudžeto praktika), nei nenumatyta (nes įmonė šiuo tikslu sudarė atidėjinius), nei ja buvo nukrypstama nuo bendrosios socialinio draudimo teisės (nes ši teisė netaikoma įmonei „France Télécom“ mokamai kompensacijai);
- (105) įsigaliojus 1996 m. įstatymui pagal jį Prancūzijos valstybei buvo perduota prievolė mokėti metinę įmoką, *in fine* visiškai apimančią atitinkamų darbuotojų pensijų finansavimo našta. 1996 m. įstatymu suteiktos pagalbos suma nuo šio įstatymo įsigaliojimo gali būti apskaičiuota atsižvelgiant į metinį kompensacijos, kurią sudaro įmonės „France Télécom“ Prancūzijos valstybei mokama darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokestinių išpareigojimų, ir 1 lentelėje nurodytų įmokų, kurias įmonė būtų mokėjusi pagal 1990 m. įstatymą, jeigu šis nebūtų pakeistas, skirtumą, atskaičius 1997 m. sumokėtos nustatyto dydžio įmokos sumą;
- (106) iš Prancūzijos Respublikos pateiktų ir 40 konstatuojamojoje dalyje išdėstytų vertinimų matyti, jog iki dienos, kurią, kaip yra numatyta, bus įgyvendinti su Prancūzijos valstybės prisiimtomis išlaidomis susiję finansiniai išpareigojimai, Prancūzijos institucijos, 1996 m. vykdydamos reformą, šią bendrą naujų grynųjų išlaidų sumą iki 2043 m. (valstybės finansinių išpareigojimų į pensiją išėjusiems pareigūnams arba jų teisių turėtojams įgyvendinimo datos) galėjo vertinti [...] mlrd. EUR. 1996 m. grynųjų išlaidų esamoji vertė buvo [...] mlrd. EUR, atskaičius „France Télécom“ metines įmokas (15,2 mlrd. EUR), darbuotojų įmokas ([...] mlrd. EUR) ir 5,7 mlrd. EUR išimtinę nustatyto dydžio įmoką;
- (107) be to, pažymėtina, kad 1996 m. vykdant reformą įvertintos sumos yra apytikris faktinės sumos įvertis⁽⁵⁶⁾. Numatytų kompensacijos sumų, kurias „France Télécom“ mokėjo kaip metines įmokas, taip pat 1997 m. sumokėtos 5,7 mlrd. EUR kompensacijos tikslas nebuvo siekti Prancūzijos valstybės biudžeto neutralumo ir jomis toks neutralumas nepasiektas. Jeigu taip būtų buvę (ir jeigu atlikus aktuarinius skaičiavimus padarytos prielaidos

⁽⁵⁵⁾ 2009 m. vasario 11 d. Komisijos sprendimo 2009/703/EB dėl valstybės pagalbos C 55/2007, suteiktos bendrovei BT Plc, p. 21, 80 punktas (OL L 242, 2009 9 15).

⁽⁵⁶⁾ Šis apytikris įvertis galioja tik tuomet, jeigu iš tikrųjų pasitvirtina daug pagrindinių prielaidų. Be to, „France Télécom“ pensijoms nustatyta 7 % diskonto norma yra daug didesnė, pavyzdžiui, už 3 % diskonto normą, kurią Prancūzijos Respublika taikė (be abejo, vėliau už šiuo atveju aptariamus faktus) vykdydama elektros energijos ir dujų pramonės darbuotojų pensijų sistemos reformą, dėl kurios priimtas minėtas 2003 m. gruodžio 16 d. Komisijos sprendimas (Komisijos sprendimas dėl Prancūzijos suteiktos valstybės pagalbos bendrovei EDF (Prancūzijos elektra), elektros energijos ir dujų gamybos sektoriui (C(2003) 4637 galutinis).

- būtų tinkamos), visu laikotarpiu sąnaudos būtų atitikusios pajamas, todėl įmonei „France Télécom“ ekonominė nauda nebūtų suteikta;
- (108) Prancūzijos institucijos pripažino, kad „išlaidų, susijusių su „France Télécom“ pareigūnų pensijomis, perkėlimas į bendrąjį valstybės biudžetą“ yra „nauja sunki našta valstybei“, ir ši našta išimtinę nustatyto dydžio įmoka ar pajamomis, gautomis pardavus dalį valstybės valdomų įmonės akcijų, bus padengta tik iš dalies. Antai iš 31 konstatuojamojoje dalyje minimų diskusijų matyti, kad Prancūzijos valstybė 1996 m. siekė ne visiškai kompensuoti savo prisiimtą būsimą naują našta, bet priešingai – prisiimti naują našta, kad „šioje byloje pirmiausia būtų atsižvelgiama į įmonės interesus“;
- (109) akivaizdu, kad net taikant kitokias aktuarines prielaidas, negu Prancūzijos valstybės nustatytos siekiant įvertinti naują jos prisiimtą našta, ir neatsižvelgiant į 1997 m. sumokėtą išimtinę nustatyto dydžio įmoką, reforma buvo suteikta didelė ekonominė nauda – buvo mokamos mažesnės darbdavio pensijų įmokos. Kadangi nustatyto dydžio įmokos arba kompensacijos lėšomis visų Prancūzijos valstybei perduotų išlaidų nebuvo galima padengti, bet buvo galima bent jau jas sumažinti, atsižvelgiant į aptariamus dydžius nereikėtų tvirtinti, kad tuo metu atlikti aktuariniai skaičiavimai yra tinkami ir kad pagal juos atlikti viso laikotarpio iki 2043 m. vertinimai tikslūs;
- (110) be to, su mažesnėmis „France Télécom“ įmokomis susijusios finansinės naudos nereikėtų lyginti su tariamais sunkumais samdant pareigūnus, kaip daro „France Télécom“, kuriai pritaria Prancūzijos Respublika. Iš tikrųjų bet kokiu atveju 1996 m. įstatymu šie tariami sunkumai nebuvo padidinti, nes dėl jo papildomų pareigūnų į darbą nepriimta. Be to, atleidžiant „France Télécom“ nuo dalies jos finansinių įsipareigojimų 1996 m. įstatymu nesiekta kompensuoti tariamų su darbo užmokesčiais susijusių sunkumų arba, kaip teigia „France Télécom“, mažesnių galimybių taikyti lanksčias pareigūnų samdymo sąlygas;
- (111) todėl į argumentus dėl Prancūzijos Respublikos ir „France Télécom“ nurodytų tariamų sunkumų samdant pareigūnus reikėtų atsakyti papildomai;
- pirma, prieš Prancūzijos rinką visiškai atveriant konkurencijai „France Télécom“ turėjo parengtų kompetentingų darbuotojų ir, jeigu būtų reikėję juos visus pakeisti, be jų jos padėtis rinkoje nebūtų galėjusi likti tokia pati; savo raštuose „France Télécom“ to nenurodo;
 - be to, darbo užmokesčių suma ir investicijos į darbuotojų mokymą, kurias „France Télécom“ nagrinėja kaip sunkumus, yra įmonės biudžeto įprastos išlaidos, ir nenustatyta, kad šiomis investicijomis bei darbo užmokesčių suma nepagerinamas darbuotojų našumas ir įsipareigojimų vykdymas, palyginti su konkurentais;
- be to, nors „France Télécom“ iš tikrųjų neturi galimybių darbuotojų skaičiaus koreguoti įgyvendindama socialinį atitinkamų darbuotojų skaičiaus mažinimo planą, abejotina, kad toks planas, skirtas tik pareigūnams, kuriems taikomi tarnybos nuostatai, dėl šių pareigūnų statuso galėtų būti tinkamai įgyvendintas, o 1997 m. nutraukusi pareigūnų įdarbinimą ir samdydama pagal privatinę teisę reglamentuojamus darbuotojus įmonė iš tikrųjų galėjo lanksčiai koreguoti darbuotojų skaičių;
 - galiausiai nors iš tikrųjų įmonė daug lėšų skiria ankstyvam aptariamų darbuotojų išėjimui į pensiją skatinti, vis dėlto skatinimas anksčiau išeiti į pensiją ir įmonės suinteresuotumas diegti tokią priemonę būtų mažesni, jeigu Prancūzijos valstybei nebūtų perduoti „France Télécom“ finansiniai įsipareigojimai, kaip numatyta 1996 m. įstatymu. Taigi taikant priemonę galima skatinti ankstyvą išėjimą į pensiją ir užtikrinti, kad valstybė anksčiau pradėtų mokėti pensijas atitinkamiems darbuotojams. Nepriėmus 1996 m. įstatymo „France Télécom“ šias pensijas toliau būtų mokėjusi pati;
- (112) taip pat yra nepagrįsta atsižvelgti į skundo pateikėjų nurodytą konkurencinį pranašumą, kuriuo „France Télécom“ naudojosi dėl anksčiau turėto monopolio, nes šis pranašumas nesusijęs su ekonominės naudos suteikimo taikant aptariamą priemonę klausimu. Tariama nauda ir tariami sunkumai iš tikrųjų nesusiję su konkurencijos sąlygų suvienodinimu telekomunikacijų rinkose, atsižvelgiant į socialinio draudimo įmokas;
- (113) palyginti su jau nustatyta bazine padėtimi, „France Télécom“ išlaidos iš karto padidėjo tik dėl 1996 m. įstatymu numatytos išimtinės nustatyto dydžio įmokos. Mokant nustatyto dydžio įmoką buvo sumažinta pagalbos suma, kurią „France Télécom“ gavo ir gaus, kol bus įvykdyti finansiniai įsipareigojimai, Prancūzijos valstybės prisiimti vietoj „France Télécom“ pagal 1996 m. įstatymą. Nepažeidžiant tuo metu Prancūzijos Vyriausybės taikytų aktuarinių metodų teisingumo pažymėtina, kad panaikintų „France Télécom“ išlaidų suma, be šios nustatyto dydžio įmokos, skaičiuojant 1996 m. grynąja verte būtų 18,9 mlrd. EUR, o ne [...] mlrd. EUR;
- Konkurencijos iškraipymas ar grėsmė ją iškraipyti*
- (114) taigi dėl 1996 m. įstatymo „France Télécom“ galėjo ir gali naudotis didesniais finansiniais ištekliais veiklai rinkose, kuriose ji veikia, vykdyti. Šie ištekliai dėl 1996 m. įstatymo buvo didesni negu tie, kuriuos „France Télécom“ turėjo taikant pradinės redakcijos 1990 m. įstatymą. Tačiau telekomunikacijų paslaugų rinkos, kuriose „France Télécom“ veikė ir veikia visoje Prancūzijos teritorijoje ir kitose valstybėse narėse, laipsniškai buvo atvertos konkurencijai, nuo 1988 m. pamažu naikinant specialiąsias ar išskirtines teises; nuo 1998 m. šios rinkos konkurencijai

atvertos visiškai, išskyrus konkrečias išimtis. Prancūzijoje rinkos konkurencijai visiškai atvertos 2002 m. Panaikinus teisinę kliūtis į rinkas atėjo kiti operatoriai, su kuriais „France Télécom“ konkuravo net prieš priimant šiame sprendime nagrinėjamus 1990 ir 1996 m. įstatymus ir šiuo metu konkuruoja;

(115) „France Télécom“, atleista nuo prievolės sudaryti atidėjinį, iš kurio dengiamos būsimos įmonės pareigūnų pensijų išlaidos, ir įpareigota mokėti mažesnę metinę įmoką, galėjo sudaryti mažesnį įsipareigojimų ir išlaidų balansą, todėl padidėjo jos patrauklumas siekiant pritraukti kapitalo, taigi jos padėtis tapo geresne negu iki 1996 m. reformos. Panaikinus Prancūzijos rinkoje, kurioje „France Télécom“ veikė nuo seno, patiriamas išlaidas įmonė galėjo lengviau plėstis konkurencijai naujai atvertose kitų valstybių narių rinkose ir tai ji iš tikrųjų darė, kaip nurodyta 48–50 konstatuojamosiose dalyse;

(116) taigi dėl mažesnių „France Télécom“ išlaidų, nustatytų taikant kompensacijos, kuri turi būti mokama Prancūzijos valstybei dėl įsipareigojimų mokėti pareigūnų pensijas prisiėmimo, apskaičiavimo taisyklės, yra arba gali būti iškraipoma „France Télécom“ ir šių naujų operatorių, veikiančių Prancūzijoje ir kitose valstybėse narėse, kuriose veikia „France Télécom“, konkurencija;

6.1.4. Poveikis valstybių narių tarpusavio prekybai

(117) rinkos, kuriose „France Télécom“ veikia Prancūzijoje, nuo 1988 m. buvo laipsniškai atvertos konkurencijai, todėl jose plačiu mastu vykdoma valstybių narių tarpusavio prekyba. Direktyva 96/19/EB buvo siekiama telekomunikacijų sektorių visiškai liberalizuoti nuo 1998 m. sausio 1 d. Taigi jame įsitvirtino operatoriai, kurių dalis kapitalo priklauso ne Prancūzijos, o kitų valstybių narių įmonėms. Kai kurios šios rinkos susijusios su tarptautiniais ryšiais tarp valstybių narių. „France Télécom“ per savo patronuojamąsias bendroves taip pat teikia elektroninių ryšių paslaugas kitose valstybėse narėse, visų pirma Ispanijoje, Belgijoje ir Jungtinėje Karalystėje;

(118) šiomis sąlygomis priemonė, kuria sumažinamos bendros „France Télécom“ eksploatavimo bei veiklos išlaidos ir taip suteikiama galimybė naudotis šios įmonės turimais ištekliais, skirtais lėšoms investuoti, Prancūzijoje teikiamiems komerciniams pasiūlymams gerinti arba steigti kitose valstybėse narėse, gali daryti poveikį valstybių narių prekybai;

6.1.5. Išvada dėl pagalbos pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį

(119) iš to, kas išdėstyta, matyti, kad atlikdama 1996 m. įstatyme nustatytą išlaidų perdavimą Prancūzijos Respublika, sumažinusi kompensaciją, kurią sudaro darbdavio įmoka, mokėtina valstybei už pradinės redakcijos 1990 m. įstatyme numatytas pensijų išlaidas, ir ją pakeitusi 1996 m. įstatyme nurodyta kompensacija, iš valstybės išteklių įmonei „France Télécom“ suteikė pagalbą, kuria iškraipoma ar gali būti iškraipoma konkurencija ir kuria daromas poveikis valstybių narių prekybai pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes 1996 m. įstatyme nurodyta kompensacija yra mažesnė už taikytą anksčiau;

(120) todėl būtina išnagrinėti, ar ši pagalba gali būti paskelbta suderinama su vidaus rinka;

6.2. Alternatyvūs teisiniai pagalbos suderinamumo pagrindai

(121) Komisija pažymi, kad Prancūzija nesirėmė SESV 106 straipsnio 2 dalimi kaip aptariamų priemonių suderinamumo pagrindu;

(122) akivaizdu, kad šiuo atveju neturi būti taikomos SESV 107 straipsnio 2 dalyje nurodytos leidžiančios nukrypti nuostatos, susijusios su socialinio pobūdžio pagalba individualiems vartotojams, pagalba gaivalinių nelaimių ir kitų ypatingų įvykių padarytai žalai atitaisyti ir pagalba, teikiama tam tikriems Vokietijos Federacinės Respublikos regionams;

(123) dėl SESV 107 straipsnio 3 dalyje nurodytų leidžiančių nukrypti nuostatų Komisija pažymi, kad aptariama pagalba nėra skirta regionų, kuriuose neįprastai žemas gyvenimo lygis arba didelis nedarbas, ekonominei plėtrai skatinti, Europos interesams svarbiam projektui ir Prancūzijos ekonomikos dideliems sutrikimams atitaisyti. Ji taip pat nėra skirta kultūrai remti ir paveldui išsaugoti;

(124) todėl atrodo, kad siekiant įvertinti šios priemonės suderinamumą taikytinas tik SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktas;

6.3. Pagalbos suderinamumas atsižvelgiant į SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą

(125) SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkte nurodoma: „Vidaus rinkai neprieštaraujanti gali būti laikoma: <...> pagalba, skirta tam tikros ekonominės veiklos rūšių arba tam tikrų ekonomikos sričių plėtrai skatinti, jei ji netrikdo prekybos sąlygų taip, kad prieštarautų bendram interesui <...>“;

(126) siekiant pagalbą laikyti suderinama su vidaus rinka dėl to, kad ja skatinama tam tikros ekonominės veiklos rūšių arba tam tikrų ekonomikos sričių plėtra, ja turi būti gerinamas ekonominės veiklos vykdymo būdas. Pagal 107 straipsnio 3 dalies c punktą pagalba yra suderinama tik tuomet, jeigu ji netrikdo tarpusavio prekybos sąlygų taip, kad prieštarautų bendram interesui. Savo vertinime Komisija ypač svarbiais laiko būtinumo ir proporcingumo kriterijus⁽⁵⁷⁾;

(127) visų pirma atsižvelgiant į sprendime pradėti procedūrą Komisijos nurodytas abejones pažymėtina, kad Prancūzijos Respublika iš įmonės „France Télécom“ išskaitė pakankamą sumą, atitinkančią pagalbos sumą, kurią Komisija savo sprendime dėl verslo mokesčio taikymo įmonei „France Télécom“⁽⁵⁸⁾ reikalavo susigrąžinti. Teisingumo Teismui patvirtinus Pirmosios instancijos teismo sprendimą, kuriuo atmetamas ieškinys dėl šio Komisijos sprendimo panaikinimo⁽⁵⁹⁾, Komisija mano, kad Prancūzijos Respublika ėmėsi būtinų priemonių pagal šį sprendimą tenkančioms prievolėms įgyvendinti. Kadangi teisingai susigrąžinus pagalbą, kuri buvo išmokėta taikant verslo mokesčių, šiuo pagrindu įmonės „France Télécom“ gauta ekonominė nauda panaikinta, galimo sumavimo su pagalba, dėl kurios vykdoma ši procedūra, poveikio nagrinėti nereikia;

(128) dėl kitų klausimų iš karto reikėtų pažymėti, kad, kitaip negu investicinės išlaidos, įmonės socialinio draudimo įmokos yra nuolatinės veiklos sąnaudos ir kad pagalba, kuria šios įmokos sumažinamos, yra įmonės veiklos pagalba, kurios suderinamumą su vidaus rinka Komisija pagal Teisingumo Teismo praktiką turi vertinti labai siaurai;

6.3.1. Pagalbos priemonės atitiktis bendro intereso tikslui

(129) šiuo atveju nuo 1997 m. įgyvendinama pagalba gali būti laikoma skirta ekonominės elektroninių ryšių paslaugų teikimo veiklos plėtrai skatinti, atsižvelgiant į visišką šių rinkų liberalizavimą. Iš tikrųjų 1996 m. įstatymas buvo priimtas kartu su 1996 m. liepos 26 d. Telekomunikacijų reglamentavimo įstatymu Nr. 96-659, kuriuo į Prancūzijos teisę perkeltos pagal Sąjungos teisę, visų pirma Direktyvą 96/19/EB, Prancūzijai tenkančios prievolės;

(130) šiuo požiūriu bendras tikslas, susijęs su finansinės kompensacijos mokėjimu Prancūzijos valstybei, kurio siekiama 1996 m. įstatymu, yra suderinti „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms

taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius. Taikyta priemonė, t. y. pagalbos priemonė, pagal kurią tiesiogiai ir išimtinai apibūdinama, kaip nustatomos „France Télécom“ darbdavio įmokos, yra tinkama nustatytam tikslui pasiekti;

(131) pagalbos priemonė, kuria siekiama sumažinti „France Télécom“ einamąsias socialinio draudimo įmokas, sumokėtas tuo metu, kai monopolio sąlygomis teikiant su didžiaja įmonės veiklos dalimi susijusias paslaugas nereikėjo imtis efektyvių ekonominių veiksmų, kitokiomis konkurencinėmis aplinkybėmis gali padėti gerinti anksčiau monopolinėmis buvusių paslaugų teikimo būdą, jeigu konkuruojančių įmonių finansinius išteklius skiriant atitinkamoms jų socialinio draudimo įmokoms padengti neiškraipoma pranašumais grindžiama konkurencija. Toliau pateikiama išlygų dėl tam tikrų įstatymo nuostatų tinkamumo jame nustatytam tikslui pasiekti. Tačiau negali kilti abejonių nei dėl įstatymo teisėtumo, nei dėl jo atitikties bendro intereso tikslui vystyti elektroninių ryšių paslaugų rinkas, kuriose veiksmingai konkuruojama, taip prisidedant prie technologijų pažangos ir šios veiklos ekonominės plėtros;

6.3.2. Pagalbos priemonės būtinumas

(132) kadangi atsižvelgiant į 1996 m. įstatyme nurodytą draudimą nuo 2002 m. sausio 1 d. įdarbinti pareigūnus buvo nustatyta įmonei „France Télécom“ priskirtų pareigūnų skaičiaus viršutinė riba, neišvengiamai būtų labai padidėjusios „France Télécom“ pensijų išlaidos, proporcingai dirbančių pareigūnų skaičiui. Taigi „France Télécom“, netekusi galimybės įdarbinti valstybės pareigūnus (beje, tai suprantama atsižvelgiant į tai, kad nuo šiol aptariamoms paslaugoms teikiamos vykstant konkurencijai), būtų turėjusi dengti pernelyg dideles atitinkamų darbuotojų pensijų išlaidas, palyginti su išlaidomis, kurias turėjo ir turi dengti jos konkurentai. Taip pat pažymėtina, kad pradinėse 1990 m. įstatymo nuostatose numatyti įpareigojimai mokėti kompensaciją Prancūzijos valstybei buvo susiję ne tik su pareigūnais, 1990 m. ir vėliau dirbusiais rinkose, kuriose vyko konkurencija, bet ir su Pašto ir telekomunikacijų ministerijos generalinės valdybos pareigūnais, kurie 1990 m. buvo pensininkai;

(133) pavyzdžiui, Prancūzijos Respublikos teigimu, „France Télécom“ įmokos norma, kuri būtų taikoma nepakeitus 1990 m. įstatymo nuostatų, būtų sudariusi 77 % bendrųjų rodiklių 2010 m. dirbusių pareigūnų darbo užmokesčių. Šią normą reikia palyginti su [...] % norma, pagal kurią galima užtikrinti bendros ir nebendros rizikos požiūriu visiškai vienodas konkurencines sąlygas „France Télécom“ ir jos konkurentams. Absoliučiąja verte skirtumas būtų apie [...] mln. EUR metinių papildomų išlaidų, palyginti su įmokos norma, kuria užtikrinamos vienodos konkurencinės sąlygos. Be to, jeigu įstatyme

⁽⁵⁷⁾ 2001 m. birželio 7 d. Sprendimo *Agrana Zucker und Stärke AG prieš Komisiją*, T-187/99, Rink. p. II-1587, 74 punktas.

⁽⁵⁸⁾ Žr. 33 išnašą.

⁽⁵⁹⁾ 2009 m. lapkričio 30 d. Sprendimas *Prancūzijos Respublika ir France Télécom SA prieš Komisiją*, sujungtos bylos T-427/04 ir T-17/05, Rink. p. II-4315. 2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas *France Télécom prieš Komisiją*, T-81/10 P (dar nepaskelbtas).

nebūtų nurodyta, kad nuo šiol darbdavio įmokomis atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, „France Télécom“ būtų turėjusi sudaryti daug didesnius atidėjinius, palyginti su 1996 m. jau sudarytais 3,6 mlrd. EUR atidėjimais;

(134) šiuo požiūriu skundo pateikėjų pastabos, kad nuo 1996 m. „France Télécom“ įgijo daug didesnę finansinę skolą negu išlaidos, nuo kurių Prancūzijos valstybė ją atleido, yra netinkamos, nes jos nesusijusios su nagrinėjamu klausimu. Nors šiuo metu atrodo, kad dėl aptariamų sumų ir padidėjusios finansinės skolos, „France Télécom“ įgytos nuo 1996 m., įmonės bankroto rizika, kurią Prancūzijos Respublika nurodo kaip tikėtiną, jeigu būtų buvusi toliau taikoma 1990 m. įstatyme numatyta sistema, yra panaikinama, pagalbos priemonė būtina ateičiai, kad „France Télécom“ atitinkamose rinkose galėtų užtikrinti pranašumais pagrįstą konkurenciją ir nepatirtų sunkumų dėl perimtų ankstesnių socialinio draudimo įmokų, kurių neturi mokėti jos konkurentai, dydžio;

(135) skundo pateikėjų ir telekomunikacijų operatoriaus pastabos dėl bendro balanso tinkamumo, kuriose siekiama įvertinti pagalbos būtinumą atsižvelgiant į kitą dėl praeityje turėto monopolio „France Télécom“ gautą naudą, šiuo atveju yra nepagrįstos. Iš tikrųjų „France Télécom“ daugumoje paslaugų rinkų, kuriose ji veikia Prancūzijoje, nuo 1996 m. užima dominuojamą padėtį, visų pirma dėl ryšių rinkoms būdingo tinklo poveikio. „France Télécom“ taip pat išplėtė savo veiklą kitų valstybių narių rinkose ir jose įgijo svarbias pozicijas, ypač Lenkijoje ir Ispanijoje. Tačiau, kaip savo pastabose netiesiogiai pabrėžia telekomunikacijų operatorius, dėl savo dominuojamos padėties pagal SESV 102 straipsnį arba didelio pajėgumo rinkoje pagal teisės aktus, Sąjungoje taikomus elektroniniams ryšiams⁽⁶⁰⁾, „France Télécom“ privalo laikytis atskirų asimetrinių įpareigojimų, netaikomų su ja konkuruojančioms įmonėms, kurių pajėgumas rinkoje mažesnis;

(136) vis dėlto šiais įpareigojimais, pavyzdžiui, dėl prieigos prie įmonės tinklo, tarifų pagrindimo sąnaudomis ar komercinių veiksmų, kurie būtų leidžiami nedominuojančiai įmonei, nevykdymo, konkrečiai siekiama užtikrinti, kad dėl buvusio monopolio įgyta „France Télécom“ padėtis nebekenktų konkurencijai. Šios *ad hoc* reguliavimo prie-

monės, kurias parengė ir sistemingai taiko nacionalinės konkurencijos bei reguliavimo institucijos ir Komisija⁽⁶¹⁾, yra tikslingesnės ir veiksmingesnės siekiant panaikinti vis dar daromą poveikį, susijusį su skundo pateikėjų nurodyta nauda, kurią „France Télécom“ gavo dėl buvusio monopolio;

(137) todėl valstybės pagalba, kuriai taikoma ši procedūra, iš esmės yra būtina norint pasiekti bendro intereso tikslą ir gerinti su pensijų išlaidomis susijusias konkurencijos sąlygas, taigi ir elektroninių ryšių paslaugų teikimą;

6.3.3. Pagalbos priemonės proporcingumas

(138) pažymėtina, kad 1990 m. įstatymu nustatyta valstybei mokama finansinė kompensacija už pensijų apskaičiavimą ir mokėjimą yra konkrečiai numatyta įmonei „France Télécom“ ir *sui generis*. 1990 m. pradiniam įstatyme numatytas visiško kompensavimo principas buvo pakeistas kitokia kompensacijos, mokėtinos valstybei nuo 1996 m., sumos nustatymo sistema. Teoriškai buvo galima rinktis kelis įmonės „France Télécom“ mokėtinos darbdavio įmokos sumos nustatymo variantus, taip pat ir variantą, pagal kurį valstybė prisiima visus išpareigojimus mokėti pensijas be kompensacijos. Ši kompensacija apskaičiuojama nuo 1997 m., remiantis tam tikromis sektoriuje konkuruojančių įmonių patiriamomis išlaidomis. Todėl siekiant nustatyti, ar pagalba proporcinga nustatytam tikslui pasiekti, reikėtų nagrinėti, ar 1996 m. įstatyme nurodytos kompensacijos sumos nustatymo pagrindas yra objektyvus ir pagrįstas;

(139) iš karto reikėtų pažymėti, kad vykdydama procedūras, susijusias su operatorių, anksčiau turėjusių monopolį telekomunikacijų sektoriuje (OTE Graikijoje ir BT Plc Jungtinėje Karalystėje), pareigūnų pensijų išlaidų mažinimu, Komisija visų pirma patikrino, ar šių įmonių socialinio draudimo įmokos tokios pat kaip jų konkurentų, ir priėmė sprendimą atitinkamai dėl aptariamoms operatoriams suteiktos valstybės pagalbos suderinamumo ir nesuderinamumo su vidaus rinka pagal SESV 107

⁽⁶⁰⁾ 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, 2002 4 24, p. 33); 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos direktyva) (OL L 108, 2002 4 24, p. 7); 2002 m. rugsėjo 16 d. Komisijos direktyva 2002/77/EB dėl konkurencijos elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų rinkose (OL L 249, 2002 9 17, p. 21).

⁽⁶¹⁾ Prancūzijos elektroninių ryšių reguliavimo institucijos (ARCEP) reglamentavimo klausimu pateiktos Komisijos pozicijos dėl projekto, apie kuriuos pranešta nuo 2003 m., pateikiamos šiuo adresu: <http://circa.europa.eu/Public/irc/infso/ecctf/library?l=commissionsdecisions&vm=detailed&sb=Title>. 2003 m. liepos 16 d. Komisijos sprendimas byloje COMP-38.233, kuriuo nustatomos sankcijos už „France Télécom“ patronuojamosios bendrovės „Wanadoo“ tuometį piktnaudžiavimą dominuojama padėtimi, pateikiamas šiuo adresu: http://ec.europa.eu/competition/elojade/isef/case_details.cfm?proc_code=1_38233. Apeliacija, kuria apskūstas Pirmosios instancijos teismo sprendimas, Teisingumo Teismas atmetė 2009 m. balandžio 2 d. (Sprendimas „France Télécom“ prieš Komisiją, C-202/07 P, Rink. p. I-2369).

- straipsnio 3 dalies c punktą ⁽⁶²⁾. Tačiau Komisija pažymi, kad šiuo atveju 1996 m. įstatymu nustatytos įmokos, kurias kiekvienais metais moka „France Télécom“ ir kuriomis atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, neleidžia užtikrinti, kad mokamos socialinio draudimo įmokos būtų tokios pat kaip konkurentų. Vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma (toliau – VKSUN) nėra pasiekta;
- (140) tačiau Prancūzijos Respublika ir „France Télécom“ remiasi 5,7 mlrd. EUR išimtinė nustatyto dydžio įmoka, kurią 1997 m. „France Télécom“ sumokėjo pagal 1996 m. įstatymą. Šios nustatyto dydžio įmokos suma buvo patvirtinta 1996 m., kad per dešimt 1996 m. įstatymo taikymo metų būtų kompensuotos tuo metu numatytos papildomos valstybės išlaidos; be to, ji nustatyta atsižvelgiant į „France Télécom“ sudarytus neapmokestintus atidėjinius, kuriuos 1996–1997 finansiniais metais įmonė galėjo perimti. Išimtinę nustatyto dydžio įmoką sudaro dvi dalys:
- viena vertus, 3,6 mlrd. EUR suma, atitinkanti „France Télécom“ iki 1996 m. sudarytus atidėjinius, skirtus tuo metu numatytoms pareigūnų būsimų pensijų išlaidoms padengti;
 - kita vertus, 2,1 mlrd. EUR suma (toliau – papildoma suma), kuri ir valdžios institucijų prognozėse, ir faktiškai atitinka su pensijų mokėjimu susijusias grynąsias socialinio draudimo įmokas, kurias valstybė dėl jai perduotų įsipareigojimų mokėti telekomunikacijų sektoriaus pareigūnų pensijas turėjo mokėti dešimt metų (1997–2006 m.);
- (141) kadangi 5,7 mlrd. EUR nustatyto dydžio sumos tikslas niekada nebuvo kompensuoti padarinius, susijusius su tuo, kad netaikoma „France Télécom“ ir jos konkurentų vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma, yra nepagrįsta lyginti šią sumą ir metines įmokas, kuriomis atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų ir kurių „France Télécom“ nemokėjo, nors jos buvo būtinos norint pasiekti faktinę vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą;
- (142) tačiau išnagrinėjus parlamente vykusias diskusijas matyti, kad 2,1 mlrd. EUR papildoma suma buvo skirta šioms perduotoms 1997–2006 m. išlaidoms padengti ir iš tikrųjų pagalbos poveikiui panaikinti dešimties metų laikotarpiu. Taigi grynosiomis „France Télécom“ finansinėmis lėšomis, atitinkančiomis šią papildomą sumą, dešimt metų buvo finansuojamos Prancūzijos valstybės patirtos papildomos su reforma susijusios išlaidos;
- (143) be to, į išimtinę įmoką yra įtraukti perimti neapmokestinti atidėjiniai, sudaryti iki 1996 m. ir tapę betiksliais. Valstybės perimtus atidėjinius „France Télécom“ buvo sudariusi būsimų pensijų išlaidoms padengti, ir šiuo perėmimu panaikinamas pagalbos poveikis pensijų mokėjimo laikotarpiu, kuris gali būti padengtas atidėjinais;
- (144) tačiau 1996 m. įstatyme yra minima vienintelė išimtinė įmoka, ir taikomose nuostatose, taip pat finansų įstatymo bei vėlesnių dekretų nuostatose, neišskiriama atidėjinių suma, kurią šiuo laikotarpiu reikėtų atskaityti iš valstybei perduotų išlaidų. 1996 m. įstatymo 6 straipsnyje iš tikrųjų nurodoma, kad išimtinė nustatyto dydžio įmoka mokama kaip kompensacija už valstybės prisiimtus įsipareigojimus mokėti valstybės pareigūnų pensijas. Todėl nagrinėjant reformą turi būti atsižvelgiama į visą šios išimtinės įmokos sumą;
- (145) kadangi sumokėjusi šią išimtinę nustatyto dydžio įmoką „France Télécom“ padengė telekomunikacijų sektoriaus pareigūnų senatvės pensijų išlaidas ir sistemų skirtumo kompensacijos išlaidas beveik penkiolikos metų laikotarpiu, pagalbos poveikis buvo kompensuotas. Taigi sumokėjusi šią išimtinę įmoką „France Télécom“ pagalbos poveikį šiuo laikotarpiu kompensavo. Todėl „France Télécom“ pagrįstai neprivalo šiuo laikotarpiu tenkinti tokios pagalbos suderinamumo sąlygų, taigi ir mokėti metinės įmokos, būtinos norint pasiekti vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normą, į kurią įtraukta nebendra rizika, nekylanti pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams;
- (146) šiuose argumentuose nurodytus etapus reikėtų apžvelgti išsamiau;
- Nepasiekta vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma*
- (147) pažymėtina, kad nuo 1996 m. reformos „France Télécom“ mokėtos metinės įmokos, kuriomis atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, neleidžia pasiekti vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normos, kaip pabrėžiama sprendime pradėti procedūrą. Taip yra dėl to, kad į įmonei „France Télécom“ taikytą normą įtrauktos tik įmokos, susijusios su bendra rizika, kylanti pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams, ir atitinkamai neįtrauktos įmokos, susijusios su nebendra rizika, pavyzdžiui, nedarbo arba darbo užmokesčių nemokėjimo įmonės bankroto administravimo ar likvidavimo atveju rizika;
- (148) taigi, kaip matyti iš 4 lentelės, kadangi apskaičiuojant „France Télécom“ mokėtiną įmoką neatsižvelgiama į nebendrą riziką, įmonės „France Télécom“ valstybei mokama kompensacija labai skiriasi nuo kompensacijos, kurią ji mokėtų, jeigu įmokos norma būtų apskaičiuojama taip, kad būtų užtikrintos visiškai vienodos konkurencinės sąlygos, atsižvelgiant į konkurentų išlaidų

⁽⁶²⁾ 2007 m. gegužės 10 d. Komisijos sprendimo 2008/722/EB dėl numatomos valstybės pagalbos C 2/2006 įmonei OTE (OL L 243, 2008 9 11, p. 7), 137 punktą. Minėto 2009 m. vasario 11 d. Komisijos sprendimo 2009/703/EB dėl bendrovei BT Plc suteiktos valstybės pagalbos C 55/2007 72, 81–82 ir 98 punktai.

apskaičiavimo pagrindus. Todėl su įstatymu susijusi pagalbos priemonė neatitinka proporcingumo principo. Kad ji atitiktų šį principą ir būtų pasiektas nurodytas teisėtas tikslas gerinti konkurencijos sąlygas suvienodinant išlaidų, kurias patiria atitinkamose Prancūzijos telekomunikacijų rinkose veikiančios įmonės, apskaičiavimo metodus, pagal 1996 m. įstatymą įmonei „France Télécom“ suteikta pagalba būtų reikėję ir reikėtų faktiškai ateityje suvienodinti šias išlaidas, įtraukiant su abiejų kategorijų darbuotojams nebendra rizika susijusias išlaidas;

- (149) šiuo požiūriu į Prancūzijos pateiktą argumentą, kad valstybės pareigūnai nepatiria tam tikros rizikos, todėl su šia rizika susijusių įmokų mokėjimas nepagrįstas, negalima atsižvelgti. Visų pirma ši rizika nepatiriama taikant valstybės priemones, todėl „France Télécom“ piniginė nauda nepateisinama. Pavyzdžiui, darbo užmokesčių nemokėjimo rizika įmonės bankroto administravimo atveju nekyla dėl to, kad Prancūzijos valstybė prisiėmė išpareigojimus dėl įmonėje „France Télécom“ dirbančių pareigūnų ir kad ji pati yra draudikė. Tačiau negalima atmesti „France Télécom“, kaip ir jos konkurento, bankroto galimybes. Abiem atvejais nauda teikiama ne įmonei, o tiesiogiai jos darbuotojams. Darbo užmokesčių mokėjimo garantija įgyvendinama likvidavus įmonę. Tačiau, kitaip negu „France Télécom“, su ja konkuruojanti įmonė turi mokėti įmokas, kad apdraustų darbo užmokesčių nemokėjimo likvidavus įmonę riziką. Todėl įmonei „France Télécom“ suteikti nauda, susijusią su tuo, kad mokamos mažesnės įmokos arba ši rizika į „France Télécom“ įmokų apskaičiavimo metodą iš tikrųjų neįtraukiama, yra nepagrįsta;
- (150) be to, 1996 m. įvestos reformos tikslas, kuris, atrodo, nebuvo įgyvendintas laikantis jo principų, iš esmės yra suvienodinti visų sektoriaus konkurentų konkurencijos sąlygas, susijusias su mokesčiais ir socialinio draudimo įmokomis, neatsižvelgiant į darbuotojų statusą ir faktinę „France Télécom“ prievolę tapti kompetentingų valdymo organų nare ir mokėti jiems įmokas. Būtent dėl šių principų, susijusių su konkurencijos sąlygų suvienodinimu, nagrinėjama priemonė yra suderinama su vidaus rinka. Todėl laikantis šių principų nereikia atsižvelgti į tai, ar „France Télécom“ darbuotojai patiria tokią riziką;
- (151) galiausiai išpareigojimų mokėti pensijas sumažinimas valstybei perduodant grynąsias išlaidas proporcingumo principą atitiktų tik tuomet, jeigu sumažinus išpareigojimus būtų galima suvienodinti konkurencijos sąlygas. Tačiau „France Télécom“ padėtis nebuvo visiškai suvienodinta su sektoriaus įmonių padėtimi socialinio draudimo įmokų, nustatomų pagal darbo užmokesčius, požiūriu, nes tam tikros socialinio draudimo įmokos ir tam tikri mokesčiai nebuvo įtraukti į metinės įmokos apskaičiavimo pagrindą;

Nepagrįsta lyginti per mažą įmokos, kuri nuo 1997 m. taikoma įmonei „France Télécom“ ir kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, normą su išimtaine nustatyto dydžio įmoka, kurią „France Télécom“ sumokėjo valstybei

- (152) taip pat, kitaip negu tvirtina Prancūzijos Respublika ir „France Télécom“, nepagrįsta atsižvelgti į 5,7 mlrd. EUR išimtinės nustatyto dydžio įmokos, kurią „France Télécom“ jau sumokėjo 1997 m., sumą, siekiant ją palyginti su per mažą įmonei „France Télécom“ taikoma įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, norma;
- (153) visų pirma Komisija nori priminti, kad kiekvienu atveju ji turi nustatyti, ar leidžiančios nukrypti nuostatos, nurodytos SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkte, taikymo sąlygos yra įgyvendintos, ir neprivalo laikytis ankstesnės sprendimų priėmimo praktikos, net jeigu ji būtų nustatyta⁽⁶³⁾;
- (154) bet koku atveju nagrinėjama reforma aiškiai ir keliais požiūriais skiriasi nuo Sprendime *La Poste*⁽⁶⁴⁾ minimos reformos, kuria stengiasi remtis Prancūzijos institucijos;
- (155) iš tikrųjų, kitaip negu Sprendime *La Poste* minima reforma, kuria remiasi Prancūzijos Respublika ir „France Télécom“, „France Télécom“ pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma įvykdyta prieš pat Sąjungos lygmeniu atveriant rinkas, kuriose galėjo veikti „France Télécom“;
- (156) beje, akivaizdu, kad „France Télécom“ dėl šio liberalizavimo gavo naudos išvirtinusi kitų valstybių narių rinkose – ne tik dėl statuso pakeitimo į akcinės bendrovės statusą, bet ir iš dalies dėl išpareigojimų mokėti pensijas panaikinimo jos balanse bei galimų mažesnių išlaidų, kurios įvykdžius reformą bus patirtos ateityje. Balanse sumažėjus išpareigojimams „France Télécom“ galėjo padidinti mokumą ir gebėjimą skolintis. Iš skolos skaičių, kuriuos skundo pateikėjai nurodė savo pastabose ir kurių aptardama sumas neginčijo Prancūzijos Respublika, matyti, kad „France Télécom“ grynosi finansinė skola nuo 19,2 mlrd. EUR 1997 m. padidėjo iki 83 mlrd. EUR 2002 m.;
- (157) iš tikrųjų gali būti, kad šios finansinės skolos labai padidėjo dėl aktyvios investicijų į plėtrą kitų valstybių narių rinkose, kuri tapo įmanoma liberalizavus rinkas, politikos. Tačiau pritraukti būtinas lėšas iš dalies tapo įmanoma dėl to, kad [...] mlrd. EUR grynąja suma sumažėjo pensijų išlaidos, kurios 1996 m. buvo perduotos Prancūzijos valstybei. Todėl telekomunikacijų operatoriaus pastabos, kuriose siekiama įrodyti, kad pagalba

⁽⁶³⁾ Visų pirma žr. 2005 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Regione autonoma Sardegna prieš Komisiją*, T-171/02, 177 punktą.

⁽⁶⁴⁾ Žr. 32 išnašą.

- leido įmonei „France Télécom“ finansuoti tarptautinę plėtrą (68 konstatuojamojoje dalyje pateiktos pastabos), nėra nepagrįstos, nors toks pagrindimas ir netiesioginis;
- (158) tačiau visos Sąjungos pašto rinkos, kuriose gali veikti Prancūzijos įmonė „La Poste“, dar nėra visiškai atvertos konkurencijai ir turėtų būti atvertos tik 2012 m. – praėjus šešeriems metams nuo „La Poste“ pensijų finansavimo reformos (65). Taigi dėl įmonei „France Télécom“ suteiktos pagalbos konkurencija rinkose, kurios visiškai atvertos konkurencijai, labiau ribojama negu dėl įmonei „La Poste“ suteiktos pagalbos. Todėl pagalbos suderinamumui būtinos sąlygos nėra visiškai panašios atsižvelgiant į skirtingą konkurencinę padėtį rinkose, kurias Sąjungos lygmeniu atveriant konkurencijai buvo teikiama skirtinga pirmenybė ir kurių indėlis užtikrinant Sąjungos ekonomikos konkurencingumą taip pat buvo skirtingas. Taigi SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkte nurodytas bendro intereso kriterijus abiem aptariamais atvejais nebūtinai turi būti vertinamas vienodai;
- (159) be to, „La Poste“ finansinė padėtis, taigi ir jos gebėjimas plėstis išorės rinkose arba stiprinti pozicijas Prancūzijos rinkoje, nebuvo panašūs į „France Télécom“ padėtį ir gebėjimus. Kaip buvo pabrėžta Sprendime *La Poste*, neįvykdžius 2006 m. reformos ir pradėjus taikyti naujus apskaitos standartus „La Poste“ į savo apskaitą būtų turėjusi įtraukti 76 mlrd. EUR atidėjinį, skirtą išpareigojimams valstybei padengti, kurio iki tol ji į balansą neįtraukdavo (66). O „France Télécom“, kitaip negu „La Poste“, ir neįvykdžius reformos sudarydavo neapmokėstintus atidėjinius savo apskaitoje, kad padengtų būsimus išpareigojimus, todėl objektyviai kiekvienos įmonės finansinė padėtis buvo skirtinga;
- (160) taip pat neįvykdžius įmonei „France Télécom“ taikomos reformos ir toliau taikant 1990 m. įstatymu įdiegtą sistemą, pensijų išlaidos būtų padidėjusios; pagal tuo metu sudarytas prognozes, pateiktas 30 konstatuojamojoje dalyje, nuo 2005–2007 m. jos būtų labai padidėjusios – tai patvirtinama 3 lentelėje pateiktais *a posteriori* rezultatais. O tuo metu, kai buvo vykdoma reforma, toliau įgyvendinant įmonei „La Poste“ taikomu įstatymu nustatytą sistemą „La Poste“ būtų iš karto patyrusi apie [...] mln. EUR metinių papildomų išlaidų (67);
- (65) 2008 m. vasario 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/6/EB, iš dalies keičianti Direktyvą 97/67/EB, siekiant visiško Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos suformavimo (OL L 52, 2008 2 27, p. 3). Dalis rinkų konkurencijai yra atverta nuo 2010 m. gruodžio 30 d.
- (66) 32 išnašoje minėto Sprendimo *La Poste* 35–36, 167 ir 169 punktai.
- (67) 32 išnašoje minėto Sprendimo *La Poste* 169 punktas.
- (161) todėl nenustatyta, kad abiejų įmonių padėtis iki atitinkamų reformų įgyvendinant taikomą įstatymą, taigi ir šių reformų konkurencinis poveikis buvo panašūs. Iš faktų matyti, kad buvo priešingai. Todėl analizė, kurios išvados abiem atvejais panašios, yra nepagrįsta;
- (162) be to, Sprendimo *La Poste* atveju buvo pakankamų priežasčių manyti, kad išimtinė nustatyto dydžio įmoka ateityje gali būti perskirstyta kaip įmokų, susijusių su pakeista vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma, mokėjimo avansas. Šiuo atveju tokių priežasčių nėra. Iš tikrųjų sąlyga, pagal kurią įpareigojama perskirstyti „La Poste“ išimtinę įmoką, buvo nustatyta Komisijai pradėjus oficialią tyrimo procedūrą, kilus abejonėms, kad nustatyta įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų ir kuri būtina vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo normai pasiekti, vertė yra per maža;
- (163) todėl, nors Prancūzijos institucijos to aiškiai nepripažino, dėl Sprendime *La Poste* aptariamoms išimtinėms nustatyto dydžio įmokos skyrimo iš esmės buvo susitarta vykdant Komisijos ir valstybės narės derybas, kuriomis siekta užtikrinti įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų ir pasiekiami vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma, mokėjimą. Vykstant šioms deryboms Prancūzijos institucijos, 2005 m. gruodžio mėn. užmezgus pirmuosius ryšius bylos klausimu, savo 2006 m. birželio 23 d. pranešime pareiškė pradinę poziciją, kad numatyta „La Poste“ išimtinė įmoka nėra būtina užtikrinant vienodas konkurencines sąlygas, kitaip negu numatomas metinės įmokos pakeitimo projektas;
- (164) todėl įsigaliojusi reforma Komisijos sprendimu nebuvo patvirtinta, kaip, atrodo, teigia „France Télécom“. Iš tikrųjų atsuntus pranešimą ir priėmus 2006 m. spalio 12 d. sprendimą pradėti procedūrą, 2006 m. gruodžio 30 d. įstatymu Nr. 2006–1771 (taisomasis 2006 m. finansų įstatymas) buvo nustatyta išimtinės įmokos suma. Vykstant minėtoms deryboms buvo aptarti keli reformos aspektai, visų pirma atsižvelgimas į galimą dėl reformos, apie kurią anksčiau pranešta, gautą naudą, numatomos įmokos normos apskaičiavimo kriterijus ir taisyklės, pagal kurias atsižvelgiama į įmonės „Banque postale“ ypatumus, susijusius su pašto veikla ir priskirtais darbuotojais. Šios derybos buvo tęsiamos, ir tik savo 2007 m. birželio 8 d. pastabose Prancūzijos institucijos pritarė išimtinės įmokos skyrimo taisyklėms pagal bendrą

susitarimą dėl reformos ir taip atsisakė savo praneštos pozicijos dėl išimtinės įmokos ir būsimų metinių įmokų apskaičiavimo metodo;

- (165) kita vertus, „La Poste“ įmoką administruojanti viešoji įstaiga nebuvo įpareigota laikytis konkrečių taisyklių, o 1997 m. finansų įstatymo, kuriuo įsteigiama „France Télécom“ įmoką administruojanti viešoji įstaiga, nuostatoje numatytos griežtos metinių mokėjimų valstybei taisyklės⁽⁶⁸⁾. Kadangi buvo aptariama mokėtina ir savo nuožiūra paskirstoma išimtinė įmoka, Komisija pareiškė nuomonę, kad Prancūzijos Respublika gali sumažinti jos sumą ir kartu padidinti „La Poste“ metinės įmokos normą;
- (166) be to, pažymėtina, kad 1996 m. įstatymo nuostatomis yra nustatomi metinės įmokos, nuolat mokamos valstybei kaip pareigūnų pensijų kompensacija, apskaičiavimo kriterijai, neatsižvelgiant į pareigūnams ir pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendrą riziką. Šiuo požiūriu Pirmosios instancijos teismas ir Teisingumo Teismas dėl „France Télécom“ mokėtino verslo mokesčio nurodė, kad sumažintų mokesčių negalima kompensuoti kitu konkrečiu mokesčiu, ypač jeigu valstybė narė (šiuo atveju Prancūzijos Respublika) negali įrodyti, kad anksčiau mokėčiai buvo nustatyti numačius mažesnes būsimas išlaidas pagal kitokią apmokestinimo sistemą⁽⁶⁹⁾;
- (167) Komisija negali neatsižvelgti į tai, kad 1997 m. jau sumokėtos konkrečios nustatyto dydžio įmokos tikslas, aiškiai nurodytas 1996 m. įstatymo 6 straipsnyje, buvo iš dalies kompensuoti pagal 1996 m. įstatymą Prancūzijos valstybės prisiimtas finansines išlaidas;
- (168) be to, iš 27 konstatuojamojoje dalyje nurodytos Senato ataskaitos turinio matyti, kad balsuodamas dėl išimtinės įmokos principo teisės aktų leidėjas nesiekė atsižvelgti į „France Télécom“ metinių įmokų bei konkurentų metinių įmokų, kurios yra palyginti didesnės, skirtumą ir juo labiau jį kompensuoti. Priešingai – teisės aktų leidėjas sąmoningai įpareigojo „France Télécom“ mokėti metines įmokas, neapimančias abiejų kategorijų darbuotojams (pareigūnams ir ne pareigūnams) nebendros rizikos, ir šio pasirinkimo nesusiejo su 1997 m. sumokėtos išimtinės įmokos mokėjimu;
- (169) „France Télécom“ mokesčiai, kurių sudarė nustatyto dydžio įmoka, buvo mokamas į valstybės biudžetą kaip bendro-

sios pajamos, pervedamas už šio mokesčio administravimą atsakingai viešajai įstaigai ir sunaudojamas. Todėl šiomis sąlygomis Komisija visos ar dalies jau išnaudotos išimtinės nustatyto dydžio įmokos negali fiktyviai ir *a posteriori* iš naujo priskirti tikslui, kuris visiškai neatitinka Prancūzijos institucijų nustatyto šios įmokos tikslo ir yra nenumatytas įstatyme, t. y. tikslui kompensuoti padarinius, susijusius su tuo, kad neatsižvelgta į valstybės pareigūnams ir pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendrą riziką. Taigi ši nustatyto dydžio įmoka nebuvo įvesta numatant „France Télécom“ metines įmokas visiškai suvienodinti su jos konkurentų metinėmis įmokomis pagal skirtingus teisės aktus ir skirtingą reglamentavimo sistemą;

- (170) dėl tų pačių priežasčių, atsižvelgiant į administravimo ir mokėjimo į biudžetą taisyklės, nuo 1997 m. numatytas finansų įstatyme ir įgyvendinamas iki šiol, į Respublikos argumentus ir skaičiavimus, kuriais siekiama įrodyti, kad dėl 1996 m. reformos valstybė iki šiol gavo daug papildomų pajamų, atsižvelgti negalima;
- (171) iš tikrųjų atsižvelgiant į finansų įstatyme nustatytas taisykles, pagal kurias kompetentinga viešoji įstaiga administruoja ir naudoja „France Télécom“ išimtinę nustatyto dydžio įmoką, ir į faktinių mokėjimų, atliktų nuo 1997 m., skaičius, pateiktus Prancūzijos Respublikos ir apibūdintus 36 bei 37 konstatuojamosiose dalyse ir 3 lentelėje, pažymėtina, kad su indėliu, dėl kurio gaunamos 7 % palūkanos, susijusios pajamos, kuriomis stengiasi remtis Prancūzijos Respublika, niekada negautos.

[...] Be to, argumentu neatspindimi tikrieji Prancūzijos institucijų veiksmai. Atsižvelgiant į administravimo taisykles, nustatytas įsteigus viešąją įstaigą priimtuose finansų įstatymuose, iš šios įstaigos tokių pajamų negauta, be to, tokios pajamos nebuvo numatytos ir iš jų negauta palūkanų. Priešingai – įstaigos ištekliai turėtų būti visiškai išnaudoti 2011 m. gruodžio 31 d. Jie būtų išnaudoti anksčiau, jeigu būtų buvę skirti 1996 m. reformai finansuoti (beje, Prancūzijos Respublika neigia, kad jie tam buvo skirti), net į juos įtraukus padidėjusias pelno mokesčio pajamas (tokį įtraukimą nurodo Prancūzijos institucijos). Be to, atsižvelgti į padidėjusias pelno mokesčio pajamas yra neteisėta, nes taip sumaišomi įvairūs valstybės uždaviniai. Negalima pritarti, kad šie įvairūs uždaviniai būtų sumaišyti, kaip siūlo Prancūzijos institucijos; reikėtų ir toliau atskirti tai, kad prisiėmusi įsipareigojimus mokėti pareigūnų pensijas valstybė imonei „France Télécom“ teikia pagalbą siekdama vystyti pranašumais grindžiamą konkurenciją, tai, kad valstybė yra „France Télécom“ akcininkė, ir galiausiai tai, kad viešosios valdžios funkcijas atliekanti valstybė vykdo su mokesčiais susijusius įgaliojimus;

- (172) be to, pažymėtina, kad Prancūzijos Respublikos ir „France Télécom“ prašymas atsižvelgti į išimtinę įmoką nagrinėjant reformos suderinamumą prieštarauja pastaboms,

⁽⁶⁸⁾ Žr. Gilles'io Carrez Nacionalinei Asamblėjai pateiktos 2008 m. finansų įstatymo projekto ataskaitos Nr. 112737 priedą „Socialinės ir pensijų sistemos. Pensijos“ (Nr. 1198) (II skyriaus II poskirsnio B dalies 3 punktą).

⁽⁶⁹⁾ 2009 m. lapkričio 30 d. Sprendimo Prancūzijos Respublika ir France Télécom SA prieš Komisiją, sujungtos bylos T-427/04 ir T-17/05, Rink. p. II-4315, 215 ir 217 punktai. Apeliacija, kuria apskųstas šis sprendimas, Teisingumo Teismas atmetė (2011 m. gruodžio 8 d. Sprendimas France Télécom, C-81/10 P; visų pirma žr. 43 ir paskesnius punktus).

kurias Prancūzijos Respublika pateikė savo 2004 m. kovo 17 d. rašte ir kuriose nurodoma: „todėl 1996 m. liepos 26 d. įstatymo 6 straipsnyje nurodyta išimtinė nustatyto dydžio įmoka negali būti nagrinėjama kaip tariamos naudos kompensacija. *A fortiori* jos sumos nagrinėti nereikia atsižvelgiant į valstybės pagalbos reglamentavimą“, nes ši suma buvo „vieninteliam akcininkui [Prancūzijos valstybei] skirta išimtinė įmoka, prilygstanti išimtiniam dividendui, paskirstomam prieš suteikiant galimybę privatiems investuotojams įsigyti kapitalo“;

(173) paaiškinimas, kuriuo pagrindžiamas Prancūzijos Respublikos tuo metu pateiktas argumentas, ekonominiu ir finansiniu požiūriu yra logiškas. Prieš suteikiant galimybę kitiems investuotojams įsigyti kapitalo vienintelis akcininkas, siekdamas vien savo naudos, pagrįstai perima kuo daugiau įmonės turimų lėšų prieš leidžiant kapitalo įsigyti kitiems, jeigu tai nekenkia investicijų patrauklumui. Į šį aspektą buvo atsižvelgta nustatant „France Télécom“ pradiniam balansui taikomus finansinius parametrus, pagal kuriuos netiesiogiai gaunama išimtinės nustatyto dydžio įmokos suma, kaip 1996 m. buvo nurodyta parlamente. Todėl valstybė – apdairi vienintelė akcininkė – visiškai logiškai ėmė kuo didesnę išimtinių dividendų sumą, kaip nurodė Prancūzijos Respublika, o ne paliko lėšas įmonėje, kurios kapitalo 1997 m. leidus įsigyti kitiems subjektams ji gauna ne didesnę kaip turimam kapitalui proporcingą dalį;

(174) be to, šio argumento, kurį tuo metu pateikė Prancūzijos Respublika, prašiusi, kad į 5,7 mlrd. EUR kompensacijos sumos analizę jokiū būdu nebūtų atsižvelgiama vertinant reformą pagal valstybės pagalbos taisykles, pagrįstumas patvirtinamas pastabomis, kurias Prancūzijos Respublika pateikė vykdant procedūrą. Iš tikrųjų pareiškusi, kad kompensacijos sumos dydis buvo nustatytas atsižvelgiant ne į numatomas su reforma susijusias valstybės sąnaudas ar naudą, kurią gaus „France Télécom“, bet į įmonės gebėjimą mokėti įmokas, Prancūzijos Respublika nurodo, kad įpareigojimas mokėti kompensaciją nustatytas valstybei veikiant daugiau kaip apdairiai vienintelei akcininkei, o ne kaip reguliavimo institucijai, besirūpinančiai tuo, kad būtų kompensuotos pagal reformą jai tenkančios pensijų išlaidos;

(175) jeigu tokiam argumentui būtų pritarta, Komisija, nagrinėdama reformos suderinamumą su valstybės pagalbos taisyklėmis, neturėtų atsižvelgti į išimtinę nustatyto dydžio įmoką, kaip kažkada to prašė Prancūzijos Respublika. Taigi turėtų būti atsižvelgiama tik į mažesnes negu konkurentų „France Télécom“ metines įmokas, sumažintas nuo 1997 m. įgyvendinant reformą;

(176) dėl tų pačių priežasčių Komisija negali pritarti skundo pateiktųjų pastaboms, kuriose prašoma įdiegti 1997 m.

sumokėtos išimtinės nustatyto dydžio įmokos ir „France Télécom“ metinės darbdavio įmokos koregavimo mechanizmus, siekiant užtikrinti finansinį reformos neutralumą. Tam taip pat turėtų būti iš naujo apskaičiuota ir *a posteriori* fiktyviai perskirstyta visa ar dalis išimtinės nustatyto dydžio įmokos, kuri 1997 m. buvo sumokėta į valstybės biudžetą. Taip pat taikant nurodytą mechanizmą turėtų būti įdiegtas kasmet atliekamas *a posteriori* tikrinimas, kurio tikslas būtų ne užtikrinti 1997 m. suteiktos pagalbos (nors ir mažesnės dėl išimtinės nustatyto dydžio įmokos) proporcingumą, o panaikinti visą vykdant reformą suteiktą pagalbą;

(177) tačiau reikėtų išnagrinėti, ar vertinant pagalbos priemonės suderinamumą su vidaus rinka gali būti atsižvelgiama į išimtinės įmokos mokėjimą, remiantis 1996 m. įstatymu nustatyto šio mokėjimo pagrindimu;

Nepagrįsta reikalauti, kad „France Télécom“ mokėtų papildomą įmoką, kuria 1997–2010 m. buvo garantuojama vienodų konkurencinių sąlygų užtikrinimo norma

(178) pagal 1996 m. įstatymą išimtinė nustatyto dydžio įmoka 1997 m. buvo mokama kaip kompensacija už Prancūzijos valstybės prisiimtus įsipareigojimus mokėti pensijas. Šiomis aplinkybėmis turi būti atsižvelgiama į įsipareigojimų prisiėmimo poveikį bendriems finansiniams reformos, įvestos iki šiol taikomu 1996 m. įstatymu, rezultatais. Turėtų būti atsižvelgiama į laikotarpį, kurį senatvės pensijų išlaidos buvo dengiamos išimtinė nustatyto dydžio įmoka;

(179) lyginant „France Télécom“ finansinius srautus, paskirstytus tam tikru laikotarpiu, t. y. išimtinės įmokos mokėjimą 1997 m. ir nuo tada pagal 1996 m. įstatymą mokėtas mažesnes metines įmokas, būtina diskontuoti sumas. 1997 m. keli išimtinės įmokos mokėjimai buvo išdeštyti terminais iki 1997 m. spalio mėn., nors paskolos lėšomis finansuojant šią įmoką „France Télécom“ finansinė našta iš tikrųjų buvo atidėta vėlesniam laikui. Kita vertus, įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, mokėjimai atlikti nuo 1997 m. pradžios. Iš esmės diskonto norma turi būti nustatyta pagal šioje srityje taikomą Komisijos pranešimą⁽⁷⁰⁾; pavyzdžiui, 1997 m. spalio mėn. ši norma buvo 5,53 %. Reikėtų išnagrinėti, ar šiuo atveju dera taikyti normą, kuri skiriasi nuo taikomame pranešime nurodytos normos, ir taip nesilaikyti valstybės narėms nurodytų taisyklių, kurias Komisija pati nustatė ir turi taikyti, išskyrus tinkamai pagrįstas išimtis;

⁽⁷⁰⁾ Komisijos pranešimas dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo (OL C 232, 1996 8 10, p. 10) ir Komisijos pranešimas apie susigrąžinamos valstybės pagalbos palūkanų normas bei orientacines/diskonto normas, taikomas 15 valstybių narių nuo 2005 m. sausio 1 d., ir ankstesnes palūkanų normas bei orientacines/diskonto normas, taikytas nuo 1997 m. rugpjūčio 1 d. (OL C 88, 2005 4 12, p. 5).

- (180) šiuo požiūriu pasirinkta 7 % norma, kurią Prancūzijos Vyriausybės aktuaras taikė norėdamas iki 2043 m. diskontuoti 1996 m. reformos finansinius srautus, yra nepagrįsta [...], nes dėl nustatytų mokėjimo grafikų ši analizė apima trumpesnį laikotarpį. 7 % norma taip pat yra daug didesnė už 1997–2010 m. metinių diskonto normų, kurias Prancūzijos Respublika nurodė savo pastabose dėl sprendimo pradėti procedūrą, vidurkį (4,4 %) arba vykdant „La Poste“ pensijų finansavimo sistemos reformą⁽⁷¹⁾ nustatytą 1998 m. [...] % diskonto normą;
- (181) Prancūzijos Respublikos nurodytų 7 % artimų normų, 1996 m. taikytų penkiolikos metų keičiamoms išdo obligacijoms, taip pat negalima taikyti. Turi būti nustatyta 1997 m. norma, o ne 1996 m. vidurkis. Be to, penkiolikos metų trukmė yra per ilga atsižvelgiant į metinių mokėjimų, kuriuos atitinkamu laikotarpiu teoriškai būtų reikėję kompensuoti išimtinę nustatyto dydžio įmoka ir kuriems vien palūkanų nebūtų užtekę, srautų dydį. Kaip alternatyvą būtų galima numatyti sudėtinės normos, sudarytos remiantis įvairiomis normomis, taikytomis optimizuojant išimtinės nustatyto dydžio įmokos investicijas, pasirinkimą, kad būtų laikomasi mokėjimų, kuriuos Prancūzijos valstybė atlieka dėl 1996 m. reformos, srautų grafikų. Tokia apie 5,50 % norma ne tik labai nesiskirtų nuo 1997 m. spalio mėn. Komisijos nustatytos orientacinės normos, bet ir pasirenkant ją nebūtų atsižvelgiama į tai, kad analizė atliekama remiantis įmone „France Télécom“⁽⁷²⁾;
- (182) galiausiai 1991–1997 m. „France Télécom“ paskoloms, padengtoms obligacijomis, taikyta 7 % orientacinė norma, kurią nurodo Prancūzijos Respublika, apima už aptariamus faktus daug ankstesnį šešerių metų laikotarpį. Šiuo atveju „France Télécom“ išimtinę nustatyto dydžio įmoką 1996 m. iš tikrųjų daugiausia finansavo trumpalaikėmis emisijomis ir daug mažiau – obligacijų emisijomis. Tačiau pagal „France Télécom“ 1996 m. gruodžio 31 d. balansą diskonto norma, nustatyta pagal įmonės mokėtas 1996 m. paimtų naujų paskolų palūkanų normas, buvo 4,8 %⁽⁷³⁾. Tokia norma koreguojama pagal faktines finansines sąnaudas, kurias „France Télécom“ tuo metu patyrė finansuodama išimtinę įmoką. Tačiau reikia užtikrinti, kad diskonto norma nebūtų priklausoma nuo tam tikru laiku įmonės padaryto pasirinkimo, bet kad būtų taikoma objektyvi orientacinė norma, Komisijos nustatyta diskonto normoms taikomame pranešime⁽⁷⁴⁾;
- (183) apskritai šiuo atveju neturi būti taikoma orientacinė norma, kuri būtų kitokia, negu nustatyta pagal šioje srityje taikomą Komisijos pranešimą, ir taip nesilaikyti valstybės narėms nurodytų taisyklių, kurias nustatė Komisija;

5 lentelė

„France Télécom“ finansiniai srautai, susiję su 1996 m. reforma (1997–2011 m.)

Mln. EUR

Metai	Išmokėtos pensijos (A)	Kompensacija ir kompensacijos permoka (B)	Metinės įmokos (C)	„France Télécom“ nauda (D) (A + B - C) (*)	Kompensacija sausio 1 d. (E)	Palūkanos (F)	Kompensacija gruodžio 31 d. (E + F - D)
1997 (**)	[...]	[...]	[...]	122,3	5 716,8	184,4	5 777,9
1998	[...]	[...]	[...]	188,2	5 777,9	319,5	5 909,2
1999	[...]	[...]	[...]	189,8	5 909,2	326,8	6 046,2
2000	[...]	[...]	[...]	298,3	6 046,2	334,4	6 082,2
2001	[...]	[...]	[...]	302,9	6 082,2	336,3	6 115,6
2002	[...]	[...]	[...]	305,9	6 115,6	338,2	6 148,0

(71) 32 išnašoje minėtas Sprendimas *La Poste*.

(72) Pagal šį metodą išimtinės įmokos sumos dalys teoriškai investuojamos į finansines priemones, pagal kurias taikomi įvairūs terminai (pvz., x % vieniems metams, y % trejiems metams, z % dešimčiai metų), atsižvelgiant į mokėtinų lėšų srautų (metinio išmokų likučio, nepadengto įmokomis) grafiką. 1997 m. antrąjį pusmetį dešimties metų keičiamų išdo obligacijų normų vidurkis buvo 5,49 %, o trumpesnių terminų normos buvo mažesnės už šią vertę.

(73) Žr. 17 išnašą. Diskonto norma rodo vidutinę 1996 m. gruodžio 31 d. „France Télécom“ trumpalaikių ir ilgalaikių paskolų palūkanų normą, kompensuotą atitinkamomis 1996 m. paimtų naujų trumpalaikių ir ilgalaikių paskolų sumomis, kurias auditoriai iš esmės priskiria išimtinės įmokos mokėjimo Prancūzijos valstybei finansavimui. Ši norma beveik trim ketvirtadaliais (72 %) padidėjo dėl trumpalaikių priemonių (išdo vekselių ir komercinių vekselių), kurių vidutinė metų norma 1996 m. gruodžio 31 d. buvo 4,33 %.

(74) Žr. 69 išnašą.

Mln. EUR

Metai	Išmokėtos pensijos (A)	Kompensacija ir kompensacijos permoka (B)	Metinės įmokos (C)	„France Télécom“ nauda (D) (A + B - C) (*)	Kompensacija sausio 1 d. (E)	Palūkanos (F)	Kompensacija gruodžio 31 d. (E + F - D)
2003	[...]	[...]	[...]	364,7	6 148,0	340,0	6 123,3
2004	[...]	[...]	[...]	477,4	6 123,3	338,6	5 984,5
2005	[...]	[...]	[...]	619,1	5 984,5	330,9	5 696,3
2006	[...]	[...]	[...]	744,4	5 696,3	315,0	5 266,9
2007	[...]	[...]	[...]	909,9	5 266,9	291,3	4 648,2
2008	[...]	[...]	[...]	1 101,0	4 648,2	257,0	3 804,3
2009	[...]	[...]	[...]	1 255,8	3 804,3	210,4	2 758,9
2010	[...]	[...]	[...]	1 386,6	2 758,9	152,6	1 524,8
2011 (įvertis)	[...]	[...]	[...]	1 497,5	1 524,8	84,3	111,6

(*) Šiame stulpelyje pateikiama 1996 m. įstatyme numatyta mažiausia „France Télécom“ metinė įmoka, iš sumokėtų darbdavio ir darbuotojų įmokų atskaičius išmokėtų įmokų ir kompensacijos bei kompensacijos permokos įmokos, kurią neįvykdžius reformos „France Télécom“ toliau būtų mokėjusi, sąnaudas, įvertintas įmonės „France Télécom“ ir įtaisytas pagal Prancūzijos Respublikos skaičiavimus, pagal kuriuos 1997–2010 m. išlaidos sumažinamos 165 mln. EUR.

(**) 1997 m., kuriais išimtinės įmokos mokėjimai buvo suskirstyti dalimis iki spalio mėn., Prancūzijos Respublikos nustatyta atitinkama mokėjimo data yra 1997 m. birželio 4 d. Apskaičiuotos palūkanos – tai šios dienos palūkanos.

(184) kompensacija, kapitalizuota taikant 5,53 % diskonto normą, iki 2012 m. pirmojo ketvirčio⁽⁷⁵⁾ turėtų būti kompensuojamos įgyvendinant 1996 m. reformą sumažintos „France Télécom“ metinės įmokos;

(185) be to, šios kompensacijos, kuria kompensuojamas reformos poveikis, mokėjimo terminas maždaug kelių mėnesių tikslumu sutampa su 2011 m. gruodžio 31 d. – diena, kurią numatyta faktiškai baigti naudoti už „France Télécom“ išimtinės įmokos administravimą atsakingos viešosios įstaigos išteklius. Taigi nagrinėjant diskonto klausimą papildomai atsižvelgiama į faktą, kad bet kokių atveju išimtinė įmoka bus faktiškai išnaudota. Todėl į valstybės biudžetą neįmokėtų sumų, kurias būtų galima perskirstyti kitaip, negu numatyta taikomame finansų įstatyme, nėra;

(186) taigi dėl šios 1997 m. sumokėtos išimtinės įmokos „France Télécom“ pagrįstai neturi būti įpareigota mokėti metinės įmokos priedo už laikotarpį nuo 1997 m. sausio 1 d. iki dienos, einančios po 2010 m. gruodžio 31 d., kurią reikia tiksliai nustatyti. Iš tikrųjų kadangi 5 lentelėje 2011 m. ir kompensacijos bei kompensacijos permokos įmokos skaičiai visų pirma yra nustatyti pagal įverčius, Prancūzijos Respublika, laikydamasi 5 lentelėje nurodytų

apskaičiavimo principų, turėtų pagal galutines atliktų mokėjimų datas, galutines išmokėtų įmokų sumas ir mažesnes įmokas bei kitą naudą, kurią taikant 1996 m. įstatymą gavo „France Télécom“, nustatyti tikslią datą;

(187) tačiau kompensavus išimtinės įmokos poveikį ir išnaudojus valstybei pervestus išteklius bus patiriamas visas įmonei „France Télécom“ 1996 m. suteiktos pagalbos poveikis, be to, dėl šios pagalbos įmonei „France Télécom“ bus suteikta nauda, palyginti su jos konkurentais. Todėl pagalbą galima pateisinti tik tuo, kad „France Télécom“ įpareigota mokėti įmoką, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, apskaičiuojamą taikant normą, kuria užtikrinamos iš tikrųjų vienodos konkurencinės sąlygos. Taigi jeigu 1990 m. įstatymo, iš dalies pakeisto 1996 m. įstatymu, nuostatos ir antrinės teisės aktų taikomos nuostatos, kuriose numatoma, kad įmokos, kuria atleidžiama nuo mokestinių įsipareigojimų, norma apskaičiuojama suvienodinant „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių įmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius, ir nurodoma, kad apskaičiuojant atsižvelgiama tik į rizikos, kuri yra bendra pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams, dydį, nebūtų pakeistos, pagalba, įmonei „France Télécom“ teikiama tol, kol bus įgyvendinti Prancūzijos valstybės iš „France Télécom“ pagal 1996 m. įstatymą perimti finansiniai įsipareigojimai, neatitiktų proporcingumo principo;

⁽⁷⁵⁾ Tai apytikslis įvertis.

(188) taigi siekiant įgyvendinti SESV 107 straipsnio 3 dalies c punkte numatytą atitikties bendram interesui kriterijų turi būti laikomasi šiame sprendime nurodytų sąlygų, kad pagalba būtų suderinama;

7. SUDERINAMUMO SĄLYGOS ATEIČIAI

(189) todėl Prancūzijos Respublika privalo iš dalies pakeisti taikomas įstatymų ir teisės aktų nuostatas, kad „France Télécom“ mokėtina įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, būtų nustatoma, apskaičiuojama ir renkama suvienodinant „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius. Be to, apskaičiavimo metodai ir kriterijai turėtų būti nustatyti skaidriai bei objektyviai ir turėtų būti suteikta galimybė juos tikrinti ir apskūsti;

(190) apskaičiuodama įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, norma Prancūzijos Respublika taip pat turėtų faktiškai suvienodinti „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydį, taip pat atsižvelgdama ir į „France Télécom“ samdomiems pareigūnams bei pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams nebendrą riziką;

(191) Prancūzijos Respublikos pastabose, kurios išsamiau apibūdintos atnaujintuose šių pastabų III ir V prieduose, Prancūzijos institucijos įvertino, kokia būtų nuo 1997 m. „France Télécom“ mokėtina įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, norma (žr. 4 lentelę), jeigu į apskaičiavimo metodą būtų įtraukta nebendra rizika (toliau – pakeista norma). Į pakeistą normą įtraukiamos ir nedarbo bei draudimo, kuriuo užtikrinamas su darbo užmokesčiais susijusių reikalavimų įgyvendinimas, įmoka, dėl kurių ši norma yra didesnė, ir konkrečios įmoka, kurių nemoka „France Télécom“ konkurentai, pavyzdžiui, 1 % solidarumo įmoka ir „France Télécom“ savarankiškai draudžiamos išmokos grynaisiais pinigais, susijusios su darbo nutraukimu, dėl kurių ši norma yra mažesnė. Gauta norma yra beveik 7 procentiniais punktais didesnė už šiuo metu faktiškai taikomą normą;

(192) tokia norma užtikrinamos iš tikrųjų vienodos konkurencinės sąlygos, palyginti su 1996 m. įstatymu nustatytais tik iš dalies vienodomis sąlygomis, ir kartu atsižvelgiama į konkrečias „France Télécom“ socialinio draudimo įmokas. Todėl Komisija neprieštarauja atnaujintose Prancūzijos Respublikos pastabose nurodytiems ir šių pastabų III bei V prieduose apibūdintiems ir išsamiai patikslintiems apskaičiavimo principams, pagrindui ir metodams, kuriuos Prancūzijos Respublika taiko įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, pakeistai normai nustatyti, siekdama suvienodinti „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius;

(193) todėl Prancūzijos Respublikai kasmet nustatant normą, pagal kurią galima suvienodinti konkurencijos sąlygas, turi būti laikomasi 191 konstatuojamojoje dalyje nurodytose pastabose pateikiamų įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, apskaičiavimo principų, pagrindo ir metodų. Visų pirma į pakeistą normą įtraukiamos ir nedarbo bei draudimo, kuriuo užtikrinamas su darbo užmokesčiais susijusių reikalavimų įgyvendinimas, įmoka, ir konkrečios įmoka ar konkretūs mokesčiai, kurių nemoka „France Télécom“ konkurentai, pavyzdžiui, 1 % solidarumo įmoka ir „France Télécom“ savarankiškai draudžiamos išmokos grynaisiais pinigais, susijusios su darbo nutraukimu;

(194) atliekant šį faktinį suvienodinimą užtikrinamos iš tikrųjų vienodos „France Télécom“ ir jos konkurentų konkurencinės sąlygos ir 1996 m. suteiktos pagalbos proporcingumas bei suderinamumas su vidaus rinka;

8. IŠVADOS

(195) Komisija pažymi, kad Prancūzijos Respublika valstybės pagalbą, nustatytą 1996 m. „France Télécom“ priskirtų valstybės pareigūnų pensijų finansavimo sistemos reforma, suteikė neteisėtai, pažeisdama SESV 108 straipsnio 3 dalį nuo Sutarties įsigaliojimo dienos;

(196) dėl šios nuo 1997 m. teikiamos pagalbos „France Télécom“ galėjo sumažinti mokamas metines socialinio draudimo įmokas. Tačiau bent iki 2010 m. šis poveikis buvo kompensuotas mokant šios reformos nuostatose numatytą išimtinę nustatyto dydžio įmoką. Dėl šio kompensavimo sąlygos, kuriomis iš tikrųjų suvienodinamos šios „France Télécom“ ir jos konkurentų įmoka ir dėl kurių ši pagalba yra suderinama su vidaus rinka, yra pagrįstai taikomos nuo dienos, einančios po 2010 m. gruodžio 31 d., kuri dar turi būti nustatyta;

(197) todėl jeigu Prancūzijos Respublika, apskaičiuodama „France Télécom“ mokėtiną įmoką, kuria atleidžiama nuo mokesčių išpareigojimų, atsižvelgs į „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius, įtraukdama pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams bendrą ir nebendrą riziką, 1996 m. įstatymu įvesta reforma gali būti paskelbta suderinama su vidaus rinka taikant SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą. Taigi Prancūzijos Respublika privalo imtis priemonių, visų pirma susijusių su įstatymais ir teisės aktais, būtinų siekiant įgyvendinti šioje konstatuojamojoje dalyje nurodytą sąlygą,

PRIĖMĖ ŠĮ SPRENDIMĄ:

1 straipsnis

Valstybės pagalba, susijusi su kompensacijos, kuri valstybei turi būti mokama už „France Télécom“ pareigūnams pagal Civilių ir karių senatvės pensijų kodeksą skiriamų pensijų apskaičiavimą ir mokėjimą, sumažinimu taikant 1996 m. liepos 26 d. Įstatymą Nr. 96–660 dėl nacionalinės įmonės „France Télécom“, kuriuo

iš dalies keičiamas 1990 m. liepos 2 d. Įstatymas Nr. 90–568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo, yra suderinama su vidaus rinka 2 straipsnyje nurodytomis sąlygomis.

2 straipsnis

Pagal 1990 m. liepos 2 d. Įstatymo Nr. 90–568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo 30 straipsnio c punktą įmonės „France Télécom“ mokėtina darbdavio įmoka, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų, apskaičiuojama ir mokama suvienodinus „France Télécom“ ir kitų telekomunikacijų sektoriaus įmonių, kurioms taikomos bendrosios teisės nuostatos dėl socialinių išmokų, visų privalomų socialinio draudimo įmokų ir mokesčių, nustatomų pagal darbo užmokesčius, dydžius.

Kad ši sąlyga būtų įgyvendinta, Prancūzijos Respublika ne vėliau kaip per septynis mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą:

- a) iš dalies pakeičia 1990 m. liepos 2 d. Įstatymo Nr. 90–568 dėl pašto ir telekomunikacijų viešųjų paslaugų organizavimo 30 straipsnį ir teisės aktus ar kitus dokumentus, priimtus šiam įstatymui įgyvendinti, kad į „France Télécom“ mokėtinos darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų, apskaičiavimo pagrindą ir mokėjimą būtų įtraukta ne tik pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams bendra rizika, bet ir jiems nebendra rizika;
- b) nuo dienos, kurią 1996 m. liepos 26 d. Įstatymu Nr. 96–660 nustatytos išimtinės įmokos sumos, kapitalizuotos taikant diskonto normą, nustatytą pagal šiuo atveju taikomą Komisijos pranešimą dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo, susilygina su įmokų ir mokesčių, kuriuos „France Télécom“ būtų toliau mokėjusi pagal pradinės redakcijos 1990 m. liepos 2 d. Įstatymo Nr. 90–568 30 straipsnį, suma, iš „France Télécom“ renka darbdavio įmoką, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų ir kuri apskaičiuojama pagal a punkte nurodytas taisykles, atsižvelgdama į pagal privatinę teisę reglamentuojamiems darbuotojams ir valstybės pareigūnams bendrą ir nebendrą riziką.

3 straipsnis

1. Per du mėnesius nuo pranešimo apie šį sprendimą Prancūzijos Respublika pateikia Komisijai išsamų priemonių, kurių jau imtasi ir kurios numatytos šiam sprendimui įgyvendinti, aprašą. Visų pirma ji Komisijai praneša apie:

- a) įstatymų ir teisės aktų nuostatų pakeitimų, nurodytų 2 straipsnyje, taikymo eigą;
- b) galutines 2011 m. ir prireikus numatytas 2012 m. kompensacijų ir įmokų sumas, visų pirma atsižvelgdama į galimą kapitalizuotų išimtinės įmokos sumų likutį;
- c) darbdavio įmokos, kuria atleidžiama nuo mokesčių išsipareigojimų, sumas, apskaičiuotas taikant 2 straipsnyje nurodytas taisykles pagal būsimus mokėjimo terminus, kol bus iš dalies pakeisti teisės aktai;
- d) darbdavio įmokos mokėjimus, atliktus po to, kai dėl 1996 m. liepos 26 d. Įstatymu Nr. 96–660 nustatytų išimtinės įmokos sumų, kapitalizuotų taikant diskonto normą, nustatytą pagal šiuo atveju taikomą Komisijos pranešimą dėl orientacinių ir diskonto normų nustatymo metodo, 1996 m. reformos poveikis nebebuvo kompensuojamas.

2. Prancūzijos Respublika praneša Komisijai apie nacionalinių priemonių, kurių imtasi šiam sprendimui įgyvendinti, taikymo eigą. Komisijos prašymu ji nedelsdama pateikia visą informaciją apie priemones, kurios numatytos ir kurių jau imtasi šiam sprendimui įgyvendinti.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Prancūzijos Respublikai.

Priimta Briuselyje 2011 m. gruodžio 20 d.

Komisijos vardu
Joaquín ALMUNIA
Pirmininko pavaduotojas